

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

decembrie 2013

Curierul Adventist

CEVA NOU

e gata să se întâmple



8

3 Editorial

Virgiliu Peicu

Prietenul de cartier

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Calendarul evenimentelor din 2014
- La odihnă

8 Principal

Teodor Huțanu

Ceva nou e gata să se întâmple

11 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Macea
- Armenia



20

12 Reportaj

Redacția Curierul Adventist

Misiune, redeșteptare și adevăr

15 Institutul Teologic Adventist

Emanuel Sălăgean

Studenții Institutului Teologic Adventist, colportori în Canada

16 Aniversare

Eben-Ezer

- Leonida Ghioaldă „Labirint 90”
- Valeriu Gherzan „Popa Tatu 90”

19 Poezia speranței

Ion Buciuman

Laurențiu Nistor: poezia aproape de simboluri



24

20 Experiențe

Ioan Paraschiv

Convertirea unui magistrat

22 Eveniment

Iosif Diaconu

„Brigada sfinților”

A XXIV-a Convenție a Asociației Foștilor Deținuți pentru Motive de Conștiință

24 Istorie contemporană

Gheorghe Modoran

Metodele de lucru ale Securității



26

26 Jurnal de misiune

Laura Vațe

„Dacă faci un pas spre Dumnezeu, El face zece spre tine!”

28 Profeție biblică

Laurențiu Moț

Destinul desfrânatei celei mari (I)

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

S-a născut Isus!

31 De la inimă la inimă

Ernest Szasz

Gânduri de „La mulți ani!”

Anul XC, decembrie 2013. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Iacob Pop; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanți: Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Georgel Pirlitu, Ernest Szász, Ștefan Tomoiagă; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Prietenul de cartier

*Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit
printre noi, plin de har și de adevăr.*

(Ioan 1:14)

Într-o seară de decembrie, în ajunul sărbătorilor, când oamenii se retrăgeau spre căminurile calde, în fața unui mare magazin, un copil slab, îmbrăcat sărăcăcios, privea bogăția din vitrine. Deși tremura de frig, fața îi strălucea de bucurie când privea cumpărătorii ieșind cu brațele încărcate cu daruri. Se bucura de frumusețea unei lumi din care el nu făcea parte. Înainte ca magazinul să se închidă, s-a pomenit lângă el cu o doamnă care, cu delicatețe, l-a întrebat:

– Ce faci aici?

Copilul, surprins că cineva vorbește cu el așa de frumos, a răspuns:

– Mă bucur de darurile pe care le primesc oamenii.

– Tu nu primești daruri?

– Nu primesc.

– De ce?

– Pentru că tatăl meu a murit când eram mic și n-a apucat să-L aducă pe Isus la noi ca să ne împrietenim cu El. Așa că El nu știe unde stăm, ca să vină și la noi.

– Am înțeles, a spus doamna. Dar eu m-am împrietenit cu tine, așa că pot să-ți fac daruri?

– Da, tu poți pentru că acum ne cunoaștem.

Doamna a intrat cu el în magazin și l-a îmbrăcat cu toate cele necesare și i-a umplut brațele cu daruri pentru acasă. Pe când se despărțea de el, copilul a prins-o de mână și, cu lacrimi în ochi, a întrebat-o:

– Spune-mi, te rog, ești cumva Isus? Doamna, surprinsă, a răspuns:

– Nu, nu sunt Isus.

– Nu ești Isus?

– Nu.

Strângând-o cu mânuțele și privind-o fix cu ochisorii înlacrimați, a întrebat-o șoptit:

– Dar cine ești?

– O creștină, a răspuns femeia.

Copilul s-a inseninat la față și a spus bucuros:

– Am bănuț eu că cel puțin o rudă de-a Lui tot ești. Când trăia, mama mi-a spus că Isus Își va trimite rudele să mă caute. Sunt fericit că am întâlnit o rudă a lui Isus! Poți să-mi spui ceva despre El?

Doamna luă copilul de mână și-l trase în fața unei vitrine unde era aranjată ieslea Pruncului din Betleem.

– Dragul meu, la mijlocul istoriei umane a apărut un prunc într-o iesle, în Betleem. El era Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care devenise om. El este Cel Diferit, Cel Unic. El a mișcat lumea cum nu a făcut nimeni nici înainte și nici după El. Isus a devenit cel mai mare subiect al istoriei. Nu s-a scris despre nimeni atât de mult ca despre Isus. Nu s-a discutat despre nimeni cum s-a discutat despre El. Nimeni nu a fost mai urât, dar și mai iubit; mai atacat, dar și mai lăudat ca El. Despre nimeni nu s-au creat mai multe opere de artă, cântări, poezii, cuvântări ca despre El. Imaginea lui Isus nu se mai poate șterge din istoria lumii. Isus a fost atât Dumnezeu adevărat, cât și om adevărat. Astfel, Isus a fost supus oboselii, însă a putut să-i cheme pe cei trudiți și împovărați la El, ca să le dea odihnă. El era înfometat, dar era în același timp și pâinea vieții. Îi era sete, dar era în același timp și apa vieții. El Însuși Se afla în luptă cu moartea, însă El a vindecat bolile și a alinat suferințele oamenilor. El a fost ispitit de Satana, însă El a eliberat oamenii de demoni. El Însuși Se ruga, dar asculta rugăciunile altora. El a plâns la mormânt și a avut putere să învie morții. El a murit, însă El este viața veșnică. Isus este omul perfect al lui Dumnezeu și Dumnezeul perfect al omului.

– Doamnă, zise copilul apucându-i mâna, aș vrea să-L văd pe Isus ca om mare, care poate să aducă daruri rudelor Sale!

Doamna îi privea chipul de copil fericit, în timp ce scotea din poșetă o fotografie cu „Păstorul cel Bun”. Văzând-o, copilul ridică ochii nedumerit și zise:

– O, dar acesta este omul care mă ajută, Prietenul meu din mahalaua săracilor. El este, sigur, pentru că-L cunosc.

– Da? întreabă doamna mirată. Dar El este și vecinul meu din cartierul bogătilor.

Isus este, într-adevăr, prietenul din sufletul nostru și din casele noastre. Suntem și noi rudele Lui? Am primit noi darul nașterii Sale? ■



Virgiliu Peicu,
redactor-șef la
Curierul Adventist.



■ BISERICA DIN ROMÂNIA

Deschiderea anului de misiune în București

Sabatul din 26 octombrie a reunit întreaga comunitate adventistă bucureșteană pentru deschiderea anului misionar în capela Institutului Teologic Adventist din Cernica.

Evenimentul s-a bucurat de un interes deosebit din partea pastorilor și a membrilor.

Anul misionar care ne stă înaintea se va concentra în București pe câteva proiecte majore. Astfel, va fi dezvoltat un program pentru fumători, pentru ca aceștia să aibă susținerea și cadrul de a renunța la fumat. Proiectul „Ridică-te și umblă!”, dedicat persoanelor cu dizabilități, este în plină expansiune și urmează să ocupe un rol important în strategia misionară pentru București.

Un alt proiect vizat este realizarea „Să-tului biblic” în parcul Titan. Se dorește crearea atmosferei biblice a Vechiului și a Noului Testament, prin intermediul căreia cât mai mulți oameni să intre în contact cu lumea biblică.

În strategia misionară din anul următor, sunt incluse și câteva proiecte ce vizează întărirea și zidirea bisericii. Menționăm aici programul „E plăcut să fii plăcut!” ce presupune rugăciuni de mijlocire pentru cei dragi. De asemenea, Institutul Teologic Adventist va organiza sesiuni de aprofundare a mesajului biblic, împreună cu comunitățile bucureștene. Centrul Media Adventist se alătură și el acestor inițiative, organizând întâlniri periodice cu realizatorii



emisiunilor de la SperanțaTV și Radio Vocea Speranței.

Toate aceste planuri bune vor fi posibile numai prin implicarea fiecărui membru adventist din București. Nu trebuie să uităm niciodată că Hristos a întemeiat biserica pentru misiune și că orice copil al lui Dumnezeu trebuie să fie un misionar.

Deschiderea anului universitar la Iași

Într-o zi de toamnă aurie, pe 26 ale lunii octombrie 2013, a avut loc Festivitatea de deschidere a anului universitar AMiCUS, în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Iași, strada Sărărie, nr. 127.

Ocazia a fost una specială din mai multe motive: a fost o zi de Sabat, binecuvântată și sfințită de Creator încă de la începuturile lumii, a fost un moment de încredințare a studenților din anul I în mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu și s-au împlinit 20 de ani de existență a Asociației Studențești AMiCUS în România.

Întregul program s-a desfășurat sub deviza „PRIVIND SUNTEM SCHIMBAȚI” și a avut ca motto textul din 2 Corinteni 3:18: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului”, care a ridicat întrebări precum: „Ești gata să te lași schimbat?” sau „Ce anume alegi să privești pentru a fi modelat?”



Aflați la început de drum, cei 26 de boboci și-au propus să-I încredințeze lui Dumnezeu anumite aspecte din viața lor pentru a fi schimbate: ochii, mâinile, pașii, inima. Unii studenți L-au rugat pe Dumnezeu să le păstreze privirea curată, asemenea lui Iosif, care a fost „student” în Egiptul plin de tentații, și să-i ajute să-i vadă pe oameni cu aceeași iubire cu care o face Mântuitorul. Iar alții și-au dorit ca gândurile, sentimentele și întreaga inimă să-I fie dăruite lui Dumnezeu pentru a nu repeta traseul deșertăciunilor prin care a trecut Solomon.

Pentru ca tinerii să treacă mai ușor de desprinderea de casă, fiecare dintre ei a fost încredințat unei familii care urmează să îl sprijine ori de câte ori îl va cuprinde singurătatea, teama de necunoscut sau alte probleme.

A fi student nu înseamnă doar cursuri, bibliotecă și cămin, ci mai înseamnă și dăruire, pasiune pentru viață și slujirea oamenilor, lucru pe care l-au demonstrat studenții care au fost președinții AMiCUS în acești douăzeci de ani de activitate, mai exact: Alina Morhan, Cosmin Vlahopol, Clăudia Săndulache, Laurențiu Filomon, Cristina Delicote, Mădălina Teioșanu, Alexandra Gorbănescu, Alin Ionescu, Loredana Catrinescu și Cristina Chiriac.

Vă provocăm să vă alegeți cu înțelepciune lucrurile pe care le priviți, pentru că ele vă vor modela caracterul. Mult succes în noul an universitar și note maxime la iertare, iubire, renunțare la sine și la slujirea aproapelui!

Anca Narcisa Adochiei, AMiCUS Iași



Convenția Națională a Liderilor Departamentului Misiunea Femeii

În perioada 18-20 octombrie 2013, s-a desfășurat – la Stupini – Convenția Națională a Liderilor Departamentului Misiunea Femeii. Titlul și motto-ul au ajutat participantele să conștientizeze încă o dată că suntem „Aproape acasă” și invitația este adresată cu solemnitate fiecăreia: „Pregătește-te să-L întâlnești pe Dumnezeuul tău!”

Pentru a se pregăti în mod personal și a-i ajuta și pe alții în acest sens, surorile au fost calificate prin intermediul Programului de Leadership (ni-

velul I). Seminarele au fost prezentate în cea mai mare parte de d-na Heather Dawn Small, director, Departamentul Misiunea Femeii la Conferința Generală, invitată special pentru această ocazie.

Cu entuziasm și multă bucurie, a fost așezată mai întâi temelia pentru liderul autentic din ultimul ceas al istoriei pământului – o viață devoțională profundă. Apoi s-a conturat viziunea de lucru și formarea echipei corespunzătoare la nivelul bisericii locale, pen-

tru a îndeplini cu succes misiunea de salvare a semenilor noștri.

A fost lansat cu această ocazie *Manualul de Evanghelizare – Misiunea este pentru tine!* Departamentul Misiunea Femeii își propune să instruiască femeile pentru ca fiecare să-și găsească locul potrivit în lucrarea de propovăduire a Evangheliei. A fost încurajată în mod special activitatea misionară în grupe mici, în familii. O parte dintre lideri și-au luat deja angajamentul de a folosi și setul *Idei creative*, pentru ca, prin intermediul seminarelor de sănătate, să-și poată conduce prietenele și vecinii la cunoașterea lui Hristos.

Îi dăm slavă lui Dumnezeu pentru atmosfera însoțitoare de care am avut parte. Dorim ca, prin manifestarea plină de putere a Duhului Sfânt în viețile noastre și prin colaborarea armonioasă cu celelalte departamente ale bisericii, să mergem mai curând *acasă*.

Teodora Goran, director, Departamentul Misiunea Femeii, Uniunea de Conferințe



Lucrarea prin literatură aduce roade

Cu ocazia **Congresului Colportorilor**, din 6-8 septembrie, evangheliștii cu literatură din România au avut parte de o adevărată sărbătoare. Activitatea misionară din cursul anului a fost încununată cu părtășia de la Sfânta Cină, cu prezența și mesajele pastorelui Grig Leordean și cu participarea la primul botez efectuat în capela de la Stupini. Cu această ocazie, două ti-

nere prețioase și-au predat viața lui Dumnezeu: Cosmina Murgu și Vali Bozocă. Pentru slava lui Dumnezeu și încurajarea tuturor, a fost evidențiată providența care a condus la această decizie. Spre bucuria celor care lucrează în acest departament, s-a identificat rolul hotărâtor al cărții *Tragedia veacurilor* și participarea în Proiectul Student valdenz. Având în vedere rolul cărților,

serviciul divin de botez a fost oficiat de către directorul Editurii Viață și Sănătate, Iacob Pop. Cu adevărat, am înțeles încă o dată importanța „aruncării unei pâini pe ape”; sunt suflete flămânde care se vor hrăni din ea. Semințele semănate de misionarii cu literatură vor aduce rod.

Mihai Goran, coordonator Departamentul Colportaj, Uniunea de Conferințe

■ BISERICA MONDIALĂ

Proiectul Tragedia veacurilor – dincolo de așteptări

Inima mea tresaltă de bucurie și-L laudă pe Dumnezeu pentru Proiectul misionar *Tragedia veacurilor*, pe care biserica mondială și l-a asumat în anii 2012 și 2013. Numărul volumelor distribuite în această perioadă este fă-

ră precedent în istoria noastră. Inițial, ținta noastră era să distribuim 50 de milioane de exemplare, dar în inima mea mă rugam pentru 100 de milioane. Îl slăvim pe Dumnezeu pentru că, până în acest moment, au fost distribu-

ite mai mult de 140 de milioane de cărți în diverse formate, iar anul 2013 încă nu s-a încheiat.

Le mulțumesc în mod sincer membrilor și conducătorilor bisericii de pretutindeni pentru implicarea lor fidelă în



misiunea de a răspândi cuvântul scris al lui Dumnezeu. Administratorilor Conferinței Generale, responsabililor de departamente, directorilor de instituții – administratorilor de la toate nivelele bisericii: vă mulțumesc, vă mulțumesc pentru sprijinul și implicarea dumneavoastră!

Aprecieri speciale se îndreaptă spre cei care au coordo-

nat acest proiect la nivelul Conferinței Generale și pretutindeni în lume, care au lucrat ca o echipă pentru acest proiect binecuvântat de Dumnezeu.

Privim înainte pentru o dezvoltare tot mai mare a răspândirii mesajului advent prin paginile tipărite și prin cele electronice, proclamându-L astfel pe Hristos, neprihănirea Sa, slujirea Sa în sanctuar, Sabatul Lui, cele trei solii îngerești și revenirea Sa în curând!

Maranatha!

Ted N. C. Wilson, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial.

Rezultatele distribuirii cărții *Tragedia veacurilor* pe Diviziuni

Nu a fost simplu ca *Tragedia veacurilor* să fie tradusă în diferite limbi. Nu a fost simplu să se găsească bani pentru a fi tipărită sau distribuită în zone dificile, dar toate acestea au fost făcute. Am reușit nu pentru că cineva ne-a împins de la spate, ci pentru că noi dorim ca oamenii să cunoască și să trăiască marea speranță pe care noi o avem în Isus.

Acum trei ani, conducătorii bisericii din Madagascar discutau să închidă editura de acolo pentru că lucra pe pierdere și avea datorii mari. În momentul în care editura a început să lucreze la Proiectul *Tragedia veacurilor*, un spirit al unității i-a mișcat și și-au rededat viețile și lucrarea lui Dumnezeu. Au tipărit mai mult de 300 000 de cărți și au avut suficienți bani să cumpere utilaje noi. Astăzi, o echipă consacrată lucrează din greu și nu mai există nicio intenție de a închide editura. Mulți dintre noi au avut experiențe transformatoare similare și credem că astăzi suntem mai aproape de casă decât eram înainte de acest proiect.

Lăudat să fie Domnul pentru tot ce a făcut El în acest proiect și în viețile noastre.

În tabelul de mai jos, este redată situația distribuirii cărții *Tragedia veacurilor* în fiecare Diviziune:

Diviziune	Cărți distribuite	Versiune completă	Versiune prescurtată	Limbi traduse	Cărți / adventiști	Locuitori / cărți
Africa Centrală și de Est	8 000 000	100%	----	8	2,9	41
Inter-Europeană	1 300 000	80%	20%	11	7,3	259
Euro-Asia	1 600 000	75%	25%	12	13,2	198
Inter-Americană	3 000 000	100%	----	3	0,8	94
Nord-Americană	12 000 000	70%	30%	4	10,5	29
Asia-Pacific	2 500 000	20%	80%	5	3,7	634
Sud-Americană	87 000 000	---	100%	2	41	4
Pacificul de Sud	560 000	---	100%	3	1,4	65
Africa de Sud-Oc. Indian	10 000 000	---	100%	?	3,4	17
Asia de Sud	1 500 000	---	100%	14	0,9	861
Asia de Sud-Pacific	2 600 000	10%	90%	?	2,2	370
Trans-Europeană	3 000 000	---	100%	20	36,2	67
Africa Vest-Centrală	7 500 000	50%	50%	5	8,6	49
Orientul Mijlociu și Africa de Nord	2 000	---	100%	1	63	248 057
TOTAL GENERAL	140 562 000			88	8	50

Nota redacției: În România au fost distribuite peste 800 000 de exemplare ale cărții *Tragedia veacurilor* în cele trei formate: ediția integrală, ediția prescurtată – *Destinul planetei* – și ediția pentru copii – *Andrei întreabă de ce*.

Preluare din Info Proiect Tragedia veacurilor, 28 octombrie 2013



■ CALENDAR EVENIMENTE ANUL 2014*

Lună	Perioadă	Scop	Loc desfășurare	Nume invitat
Martie	28-29	Convenție SUP	Stupini	-----
Aprilie	10-12	Olimpiadă religie	Stupini	Barna Magyarosi, EUD
	20 și 21	Adunare generală Uniunea de Conferințe	Cernica	Bruno Vertallier, EUD Gabriel Maurer, EUD Norbert Zens, EUD
Mai	17	Convenție comunicare	Stupini	Corrado Cozzi, EUD
	20 și 21	Convenție Școala de Sabat	București	Paolo Benini, EUD
	31	Instruire pastorală continuă	Stupini	Jiri Moskala, Andrews University
Mai	31	Curierul Adventist – 100 de ani	-----	Uniunea Română
Iunie	1-6	Întâlniri cu pastorii	Conferințe	Mario Brito, EUD
	25-28	Școala misionarilor voluntari	Stupini	-----
Iulie	14	Convenție Libertate religioasă	Stupini	John Graz, GC
Septembrie	26 și 27	Convenție Administrarea creștină a vieții	Cernica	Erika Puni, EUD Paolo Benini, EUD
Octombrie	3-5	Convenție Familie	Stupini	Miguel Alemany, Universitatea Montemorellos Barna Magyarosi, EUD
	24-26	Convenție Educație	Stupini	Barna Magyarosi, EUD
	24-26	Convenție Administrarea Creștină a Vieții	Suceava	Paolo Benini, EUD Corrado Cozzi, EUD
Noiembrie	23 și 24	Comitet buget	București	Bruno Vertallier, EUD Gabriel Maurer, EUD Norbert Zens, EUD

*Anumite date și evenimente se pot modifica în timp.

■ LA ODIHNĂ

Olivia Șulea

Născută la 11 aprilie 1955 în localitatea Dedrad, județul Mureș, Olivia Șulea a primit botezul la 27 iulie 1971, fiind botezată de pastorul Titu Cazan, în comunitatea Brașov. În 1978, s-a căsătorit cu Șulea Ilie, care a iubit-o până în ultima clipă. Cea mai mare parte a vieții a



petrecut-o în localitatea Batoș, Mureș. A fost o bună creștină, mama a doi copii, Ilie și Olivia, și bunică pentru Alexandra, Andreea, Gabriel și Emanuel. Fiind prietenoasă din fire, a știut să se facă prețuită de toți cunoscuții. Pentru familie și comunitate a fost mai mult decât soție, mamă sau bunică, soră de credință sau diaconasă: a fost o prietenă. În ultimii doi ani ai vieții a fost

încercată de o boală necruțătoare, care a condus în cele din urmă la deces, pe 29 septembrie 2013. Golul pe care l-a lăsat în familie și în comunitate, ca de altfel în sufletul tuturor cunoscuților, este umplut cu călduroasa speranță a revederii în ziua Domnului. Pe ultimul drum a fost condusă de pastorii Oltei Sabin, Miron Toma, Mărie Nicu și toți cei care au iubit-o.

CEVA NOU e gata să se întâmple

*Iată, voi face ceva nou și-i gata să se întâmple. Să nu-l cunoașteți voi oare?
Voi face un drum prin pustie și râuri în locuri secetoase. (Isaia 43:19)*

Ceva nou” este așteptarea mai mult sau mai puțin articulată a întregii suflări adventiste. Chiar dacă preferăm Apocalipsa în locul știrilor zilei, noutățile sunt cu adevărat îngrijorătoare: „Vai de voi, pământ și mare! Căci Diavolul s-a pogorât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme” (Apocalipsa 12:12). Intensificarea și perfecționarea sunt caracteristicile ofensivei vrăjmașului, aflat pe ultima sută de metri. Șocul victoriilor diabolice ne-a săgetat sufletul nu doar o dată, pregătindu-ne instinctiv pentru o nouă lovitură.

„Speranță la orizont”

Mai mult decât genericul evanghelizării transmise de la Cernica în acest decembrie, speranța în ceva nou, frumos și sănătos face parte din natura noastră profetică. Redeușteptarea, reforma și misiunea, deși așteptate într-un mediu advers, sunt pentru poporul rămășiței mult mai mult decât o simplă „fata morgana”. „Marea luptă” are în ea însăși făgăduința biruinței. Nu este lipsită de semnificație știrea că s-au distribuit, la nivel mondial, peste 140 de milioane de cărți *Tragedia veacurilor*, din care aproape un milion doar în România.

Prin profetul Isaia, Dumnezeu ne vorbește de multe alte vești bune: drumuri în pustie și ape în locuri secetoase. Pentru cei care resimt cu amărăciune starea deșertică laodiceeană, sunt anunțate două intervenții providențiale: drumuri și apă. Automat, ne gândim la deschidere, prospectivă, înviore, bucurie, vigoare.

Știm însă prea bine că toate acestea nu vin decât odată cu Duhul Sfânt, iar Duhul nu Se coboară decât peste cei care sunt însetați după El. Nu doar o singură dată am dat peste acest citat:

„Ei doresc să se conducă singuri. Din cauza aceasta nici nu primesc darul ceresc. Duhul Sfânt este dat numai acelora care-L caută cu umilință

pe Dumnezeu, care urmează călăuzirea și harul Său. Puterea lui Dumnezeu așteaptă să fie cerută și primită. Această binecuvântare făgăduită, dacă este cerută prin credință, aduce cu sine toate celelalte binecuvântări. Ea se dă potrivit cu bogățiile harului lui Hristos, și El este gata să dea fiecărui suflet atât cât poate să primească.” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 672, în orig.)

Putem schimba fața bisericii zugrăvind-o sau gândind programe atractive, dar o schimbare dusă până la capăt cere să lăsăm mână liberă Duhului Sfânt – în primul rând, în viața noastră individuală, apoi în familiile noastre, pentru ca, în cele din urmă, biserica să trăiască înviorearea așteptată.

Cele mai bune intenții și metode pe care le investim în redeșteptare și reformă vor produce efecte semnificative doar dacă vom ajunge să funcționăm ca biserică numai prin puterea Duhului Sfânt. Acest vis frumos poate deveni realitate doar printr-o alegere personală – sinceră și plină de seriozitate – de a aduce sub controlul Duhului întreaga viață.

Declarațiile publice, oricât de strălucitoare ar fi, rămân simple slogane fără acordarea viețuirii personale la voința lui Dumnezeu. La ultimul Comitet anual al Conferinței Generale, fratele Ted Wilson lansa această provocare: „Nu cumva noi transmitem lumii ceva diferit de ceea ce intenționăm, prin modul personal în care folosim internetul, prin ceea ce vizionăm la televizor, prin felul cum ne îmbrăcăm, prin genul de muzică pe care o ascultăm sau prin felul în care ne închinăm?”

Aici se află secretul

„Dumnezeu S-a revelat oamenilor în adevărurile Cuvântului Său. Pentru toți cei care le acceptă, ele sunt un scut împotriva amăgirilor lui Satana. Neglijarea acestor adevăruri a creat

Vrăjmașul știe ce avem de gând și informează întreaga oștire a întunericului: „Aceștia vor să se întâmple ceva nou și, dacă nu facem ceva, își vor atinge ținta.” Dar și noi știm că de nimic nu se teme mai mult Satana, decât că vom da piedicile la o parte și Duhul Sfânt Se va revărsa.

condițiile apariției relilor atât de răspândite în prezent în lumea religioasă. Natura și importanța Legii lui Dumnezeu au fost în mare măsură pierdute din vedere. O concepție greșită cu privire la caracterul, perpetuitatea și obligativitatea Legii divine a condus la erori în legătură cu pocăința și sfințirea și a avut ca rezultat coborârea standardului de evlavie în biserică. *Aici se află secretul lipsei Duhului Sfânt și a puterii lui Dumnezeu din redeșteptările contemporane.*” (Ellen White, *Tragedia veacurilor*, p. 465, în orig., subliniere adăugată)

La ultima întâlnire (octombrie 2013) a Comitetului anual al Conferinței Generale, s-a acordat o atenție specială reformulării celor 28 de puncte fundamentale de credință, căutându-se un limbaj menit să transmită mai multă claritate și să accentueze interpretarea adventistă originală. Astfel, „Dumnezeu a creat lumea în șase zile literale”, printr-o „creație recentă” – sunt doar două exemplificări ale modului în care este reformulat punctul de credință nr. 6, doctrina creației. Acest proces se va finaliza prin votul Sesiunii Conferinței Generale din 2015.

Apelul lansat de fratele Ted Wilson cu aceeași ocazie este încărcat de sobrietate: „Sunt unii, în biserică și în afara ei, care doresc să schimbe chiar punctele fundamentale de credință la care am ținut cu sfințenie, astfel, schimbând însuși caracterul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea... În timp ce transmitem adevărul celor care nu-L cunosc pe Hristos, trebuie să veghem ca influențele lumești să nu intre în biserică, neutralizând misiunea ei.”

De ce întârzie trezirea? Poza de familie a bisericii noastre poate arăta bine la nivel mondial. Cifrele sunt în creștere, suntem aproape 18 milioane. Avem, în medie, 3 052 de botezuri pe zi, 127 pe oră, două pe minut. India, Bangladesh, Zambia, Uganda sunt în fruntea țărilor cu cele mai multe botezuri. La polul opus se află zona geografică privilegiată, din care facem și noi parte. Se confirmă că bunăstarea tinde să reducă clocotul misiunii: „În mijlocul prosperității se ascunde primejdia... Necazul și împotrivirea pot produce amărăciune, dar prosperitatea este cât se poate de periculoasă pentru viața spirituală.” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 40, în orig.)

Ron Clouzet, în cartea *Cea mai mare nevoie a adventismului*, face o analiză tăioasă a stării bisericii:

„Indiscutabil, într-o mare parte a lumii occidentale, suntem o biserică în declin. Preocuparea noastră cu lucrurile lumești și orbirea



încăpățanată față de starea noastră adevărată au făcut din noi – cei care avem talent, resurse și o istorie bogată a credinței în Isus – un popor pricăjit din punct de vedere spiritual. Suntem cu adevărat bolnavi în stadiul terminal, dar prea puțin ne dăm seama. Am folosit medicamente atât de mult, încât nu mai știm cum este să fim sănătoși... Avem nevoie disperată de o măsură îndoită de ajutor spiritual – o descoperire a caracterului lui Hristos și un botez total cu Duhul Sfânt.” (p. 224)

Redeșteptare, doar prin rugăciune

„Cereți-Mi și vă voi răspunde. Făgăduința este făcută cu condiția prezentării rugăciunilor unite ale bisericii, iar ca răspuns la aceste rugăciuni este așteptată o putere mai mare decât aceea care vine ca răspuns la rugăciunea personală. Puterea oferită va fi proporțională cu unitatea dintre membri și cu iubirea lor pentru Dumnezeu și unul pentru altul.” (Ellen White, *Manuscript Release*, 9, p. 303)

Vrăjmașul știe ce avem de gând și informează întreaga oștire a întunericului: „Aceștia vor să se întâmple ceva nou și, dacă nu facem ceva, își vor atinge ținta.” Dar și noi știm că de nimic nu se teme mai mult Satana, decât că vom da piedicile la o parte și Duhul Sfânt Se va revărsa. Ne aflăm la hotarul veșniciei și lupta este cruntă. În Ghetsimani, în cea mai teribilă luptă, Căpetenia mântuirii noastre a biruit prin rugăciune. Nici noi nu putem birui în alt mod.

„Vremurile disperate cer măsuri disperate și nu există un gest mai disperat decât acela de a te ruga fierbinte... Vine o vreme când renunți la protocol, te arunci pe genunchi și te rogi pentru imposibil. Vine un moment când trebuie să-ți aduni fiecare dram de credință și să strigi să cadă ploaia din cer.” (Mark Batterson, *The Circle Maker*, 84)

Suntem încurajați să ne rugăm, cu încredințarea că vom fi auziți și vom primi răspuns:

„Dumnezeu stă în spatele fiecărei făgăduințe pe care a făcut-o. Cu Biblia în mână, spuneți: Am făcut așa cum mi-ai spus. Îți prezint făgăduința pe care ai rostit-o: «Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide!»... Când rostim o rugăciune în Numele lui Hristos, cu seriozitate și căldură, chiar în insistența aceasta se află o garanție din partea lui Dumnezeu că El este pe punctul de a ne răspunde, dăruindu-ne «nespus mai mult decât cerem sau gândim noi» (Efeseni 3:20).” (Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 147, în orig.)

Acum când așteptăm să se întâmple ceva nou – evanghelizări cu efect, botezuri cât mai multe, adunări pline de viață, credincioși care clocotesc de dragoste pentru Dumnezeu și pentru salvarea sufletelor –, să nu ne gândim că visul este imposibil, ci să ne prindem cu toată puterea de făgăduința care ne-a fost dată: „Iată, voi face ceva nou și-i gata să se întâmple. Să nu-l cunoașteți voi oare? Voi face un drum prin pustie și râuri în locuri secetoase” (Isaia 43:19). ■



Teodor Huțanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.



Comunitatea Macea

Lumina adevărului prezent a strălucit încă din primii ani ai veacului XX în comuna Macea (AR), mai exact în 1903, când unul din cei mai cunoscuți pastori baptiști, originar din Macea, pe nume Gheorghe Crișan, a îmbrățișat adevărul, botezându-se.

Doar câțiva ani mai târziu, în 1906, două familii din Socodor – Indricău și Cazan – au adus adevărul despre Sabat mai aproape de măcenii.

Primii pastori care sunt menționați în legătură cu Macea sunt Mateescu și J. Seefried.

În anul 1910 este oficiat primul botez adventist în această comună. Sub îndrumarea pastorului Seefried, se organizează o grupă de credincioși în casa lui Deac Gligor, care va fi numit prezbiter. Pe 30 martie 1911, în urma unui botez a mai multor baptiști, se organizează comunitatea Macea. Credincioșii se adunau la început în casele unor credincioși, precum Deac Gligor, Ardelean, Sfât și Cazan.

Până în anul 1928, biserica a funcționat într-o casă, proprietate a bisericii (donată de familia

Cazan). În 1928, familia Ardelean a donat un teren pe care se va construi biserica. Pastorul Herman Petru va fi cel care va inaugura noua clădire. Odată cu clădirea cea nouă a bisericii, se dezvoltă și corul bisericii.

În scurtă vreme, Biserica adventistă din Macea va deveni cel mai puternic centru muzical adventist din zonă. Credincioșii au desfășurat programe muzicale în localitățile învecinate, ceea ce va duce tot mai mult la răspândirea credinței adventiste. De atunci, muzica a ocupat un loc foarte important în viața acestei biserici, având orchestră (din 1949) și fanfară (din 1961).

În anul 2011, am avut bucuria să sărbătorim centenarul acestei biserici și, de asemenea, inaugurarea școlii și grădiniței adventiste, construite cu sprijinul lui Dumnezeu și cu mult sacrificiu din partea Conferinței Banat. Dorim ca harul lui Dumnezeu să însoțească această comunitate până în veșnicie.

Ștefan Nădăban, pastor în Conferința Banat.



Armenia

Republica Armenia este o țară din Transcaucazia, așezată la granița de nord-vest dintre Europa și Asia, între Georgia, Azerbaidjan, Iran și Turcia. Armenia de astăzi cuprinde doar o mică parte din vechea Armenie, unul dintre centrele importante de civilizație ce se întindea de la Marea Neagră la Marea Caspică și de la Mediterană până la lacul Urmia. Armenia a fost primul stat creștin, anul 301 fiind socotit în mod tradițional drept anul adoptării creștinismului ca religie de stat în Armenia, în vreme ce la Roma începeau persecuțiile lui Dioclețian. Astăzi, țara are un teritoriu de 29 743 km² și o populație estimată la aproximativ 3 milioane de locuitori. În timpul Primului Război Mondial, armata turcă a început exterminarea armenilor, estimându-se că peste 1 milion dintre ei ar fi murit între 1915 și 1920. Majoritatea locuitorilor sunt creștini, membri ai Bisericii Apostolice Armene.

Primii adventiști care au ajuns pe acest teritoriu se pare că au fost un grup de credincioși Stavropol, care au fost exilați pentru credința lor în zona munților Ararat. Astfel, până în 1908, în zonă au început să se organizeze câteva mici grupe de credincioși. În 1925 au venit primii mi-

sionari adventiști în Erevan, în prezent capitala țării, și au organizat aici prima biserică adventistă.

Astăzi, în Armenia sunt aproximativ 800 de membri adventiști, organizați în 18 biserici și 15 grupe.

În anul 2012, Radio Mondial Adventist (AWR) a deschis două stații radio FM în Armenia, una la Erevan și una la Vandazor, oferind astfel speranță unei societăți tot mai marcate de ateism, de sărăcie și de pierderea valorilor creștine ale familiei. Postul de radio adventist are și o pagină de internet, unde armenii din toată lumea pot asculta mesaje spirituale în limba lor, estimându-se că peste 4 milioane de armeni trăiesc în afara granițelor țării lor.

Nu trebuie să uităm că, dintre armenii plecați din țara lor, istoria adventistă îi consemnează pe Teodore Anthony și Zadour Baharian – primii misionari adventiști din Turcia, dar și pe Toma Aslan și familia lui, din Pitești, pe Aradș Nuriha-nia sau pe Hrant Artinian, nume importante în istoria adventistă din România.

Adrian Neagu, pastor în Conferința Oltenia.



Misiune, redeșteptare și adevăr

Sedința Comitetului de buget al Uniunii de Conferințe

Fiecare sfârșit de toamnă este un prilej pentru biserică de a reflecta asupra situației din acel moment, dar și de a face planuri pentru desfășurarea activității în perioada următoare. Comunitatea locală, Conferința, Uniunea, Diviziunea și Conferința Generală, adică fiecare nivel al bisericii, își stabilesc, cu ocazia Comitetului de buget, strategia care trebuie urmată în anul următor.



În zilele de 17 și 18 noiembrie 2013, a avut loc la Cernica, la Institutul Teologic Adventist, Comitetul de buget al Uniunii Române pentru anul 2014. La acest eveniment a luat parte Comitetul Executiv al Uniunii, care numără 27 de membri. Acesta este format din președintele, secretarul și trezorerul Uniunii, responsabilii de departamente la nivelul Uniunii, directorii unor instituții adventiste, președinții conferințelor locale și membri laici din diferite zone ale țării.

Acest comitet este ales la fiecare cinci ani, cu ocazia Adunării generale a Uniunii, și se întrunește de două ori pe an: toamna la Comitetul de buget și primăvara la Comitetul de bilanț.

La pas cu turma

Cuvântul spiritual pentru această ocazie a fost rostit de către fratele Gabriel Maurer, secretarul Diviziunii Inter-Europene. Mesajul său s-a bazat pe textul din Geneza 33:14, în care Iacov spune: „Domnul meu s-o ia înaintea robului său, și eu voi veni încet pe urmă, la pas cu turma, care va merge înaintea mea, și la pas cu copiii, până voi ajunge la domnul meu în Seir.”

A merge „la pas cu turma” este o datorie a păstorului. El trebuie să renunțe la propriul ritm, însușindu-și cadența turmei. Marele model al oricărui păstor este Domnul Isus, bunul Păstor. El este „ușă” spre pășuni verzi și spre apele vieții. De-a lungul istoriei, păstori falși au încercat să fure turma; au fost și păstori leneși sau delăsători; au mai fost și păstori neglijenți sau care nu știau drumul. Oile însă au știut să facă diferența întotdeauna. Doar păstorii care semănau cu marele Păstor erau ascultați și urmați.

De aceea, o responsabilitate imensă stă pe umerii celor chemați să îndeplinească rolul de păstor. Ei trebuie să meargă la pas cu turma, cunoscându-i nevoile și călăuzind-o spre ape de odihnă.

Glasul cifrelor

După devoțional, administratorii și responsabili de departament și-au prezentat rapoartele pentru lunile ianuarie – septembrie 2013 și propunerile privind strategia pentru 2014. Fratele Teodor Huțanu a rostit raportul ca președinte al

Situație statistică membri 1 ianuarie – 30 septembrie 2013

Conferință	Nr. membri 1 ian. 2013	INTRĂRI		IEȘIRI				Ajustări	Nr. membri 30 sept. 2013	Procent creștere
		Botez + mărt.	Scris. rec.	Scris. rec.	Deces	Excludere	Dispariție			
Banat	6 841	138	72	55	80	28	2	- 12	6 874	+ 0,48
Moldova	12 670	190	89	85	107	56		- 25	12 676	+ 0,05
Muntenia	18 858	381	243	222	292	136	25		18 832	- 0,05
Oltenia	11 533	212	128	127	170	83		- 15	11 478	- 0,48
Transilvania Nord	7 718	128	103	126	77	25		+ 1	7 722	+ 0,05
Transilvania Sud	9 206	171	66	53	87	37			9 266	+ 0,65
Total	66 826	1 220	701	668	813	340	27	- 51	66 848	+ 0,03

Uniunii; acesta poate fi citit integral în acest număr al revistei, la rubrica Articol principal.

A urmat apoi raportul fratelui Ioan Câmpian-Tătar, secretarul Uniunii Române. Deși în ultimii ani analiza cifrelor nu a mai adus bucurie ca în perioada de după Revoluție, totuși pentru prima dată, după mult timp, statistica arată un plus de 22 de membri la sfârșitul lunii septembrie 2013 față de luna ianuarie a aceluiași an. Această creștere nu se datorează, din păcate, numărului

de botezuri, care a scăzut și anul acesta, ci faptului că ieșirile prin transfer sunt mai mici decât intrările. Puteți vedea în tabelul de pe pagina anterioară o situație detaliată a statisticii.

În timp ce noi membri intră prin botez și mărturisire de credință, un procent destul de însemnat părăsește biserica prin excludere.

Rata creșterii nete în 2013 (până la 30 sept.) este de 0,03, rata creșterii prin botez este de 1,82%, iar rata pierderii prin excludere, de 0,50.

Participare serviciu divin/Școala de Sabat 2012/2013

Conferință	Nr. membri 30 sept. 2013	Medie participanți serviciul divin	Medie participanți Școala de Sabat	Procent participare serviciul divin	Procent participare Școala de Sabat
Banat	6 847/6 874	5 097/4 910	4 006/3 663	74/71	59/53
Moldova	12 662/12 647	10 261/10 296	9 463/9 348	81/81	75/74
Muntenia	18 846/18 832	13 433/12 712	10 167/10 132	71/68	54/54
Oltenia	11 559/11 478	9 090/8 806	8 377/7 499	79/77	72/65
Transilvania Nord	7 723/7 722	5 966/5 732	4 681/4 433	77/74	61/57
Transilvania Sud	9 178/9 266	7 394/7 021	5 380/5 403	80/76	59/58
Total	66 867/66 848	51 241/48 975	42 074/40 555	77/73	63/61

Numărul de participanți la serviciul divin principal și la Școala de Sabat este iarăși o realitate dureroasă. Față de anul precedent, se observă o scădere sensibilă a procentului de participare la serviciul divin, de la 77% la 73% (membri participanți raportați la total membri) și de la 63% la 61% la Școala de Sabat.

Dumnezeu care face minuni

Atunci când privim la raportul trezorerului Uniunii Române, fratele Eduard Călugăru, nu putem decât să acceptăm ca evidentă intervenția lui Dumnezeu, singurul care face minuni (Psalmii 72:18). Sunt cinci ani de când a început perioada de criză financiară. În tot acest timp, Dumnezeu a susținut Biserica Adventistă din România și din întreaga lume. El a intervenit și lucrarea nu a dus lipsă de resurse financiare.

Tabel situație zecime 2013, comparativ cu anul 2012

CONFERINȚA	Curs 2013 4.41				Curs 2012 4.42				rata inflației 2.50	
	2013				2012				2013 / 2012	
	ZECIME		medie an		ZECIME		medie an		CREȘTERE	
	RON	EUR	RON	EUR	RON	EUR	RON	EUR	%	% actualizată
BANAT	3 992 431	905 313	581	132	3 630 834	821 456	530	120	110.0%	107.2%
MOLDOVA	8 036 566	1 822 351	634	144	7 547 739	1 707 633	596	135	106.5%	103.8%
MUNTENIA	12 170 316	2 759 709	646	147	11 863 003	2 683 937	629	142	102.6%	100.0%
OLTENIA	6 111 175	1 385 754	532	121	5 746 629	1 300 142	497	112	106.3%	103.7%
TRANS.NORD	3 668 584	831 878	475	108	3 286 463	743 544	425	96	111.6%	108.8%
TRANS.SUD	5 896 296	1 337 029	636	144	5 876 072	1 329 428	638	144	100.3%	97.8%
TOTAL	39 875 368	9 042 034	597	135	37 950 740	8 586 140	568	128	105.1%	102.4%

În anul 2013, dăruirea zecimii a crescut cu 5,1% față de aceeași perioadă a anului 2012. Ca sumă absolută, zecimea a crescut cu 1 924 628 lei, iar când luăm în considerare și efectul inflației de 2,5%, avem o creștere cu 2,4% a zecimii în anul 2013 față de 2012. Tot cu 5,1% a crescut și zecimea în valută, adică cu suma de 455 895 de euro.

Darul Școlii de Sabat se ridică la suma de 1 910 657 lei la data de 30 septembrie 2013, având o creștere brută de 91 130 lei (în procent de 5%) față de aceeași perioadă a anului 2012.

Cele mai mari fonduri au fost necesare pentru Centrul Media Adventist. În perioada ianuarie-septembrie 2013, Uniunea de Conferințe a virat către Centrul Media suma de 3 810 728 lei din care suma de 315 000 a fost acoperită de conferințe pentru Radio Vocea Speranței. Această sumă a fost înregistrată în afara donațiilor oferite direct Centrului Media Adventist.

Remarcăm încă o dată credincioșia membrilor în dăruirea zecimilor și a darurilor și implicarea lor în proiectele de misiune (în mod special în Proiectul Tragedia veacurilor). Îl slăvim pe Dumnezeu pentru ajutorul oferit și pentru binecuvântările Sale îmbelșugate!

Un moment festiv

Lucrările Comitetului de buget au inclus un moment festiv și emoționant totodată. S-a obișnuit de ceva vreme ca acei membri care, prin inițiativele lor, au ajutat la dezvoltarea cauzei adventiste în România să fie invitați pentru a li se oferi o plachetă a recunoștinței. Unul dintre invitați a fost fratele Costin Dinu, medic și director al Departamentului de Sănătate al Uniunii Române. Dumnezeu l-a fost remarcat în special pentru munca depusă în realizarea emisiunilor de sănătate de la SperanțaTV. Una dintre aceste emisiuni, difuzată în anul 2011, în timpul programului evanghelic „Începe să trăiești”, a fost chiar premiată de către APTR în anul 2012.

Au fost invitați și Nicolae Dan, medic și director-fondator al Centrului de sănătate de la Herghelia, și Costel Iosub, pastor și directorul Centrului de la Podiș. Activitatea desfășurată în cadrul acestor centre este una dintre cele mai bune cărți de vizită ale adventismului,

apreciată atât în țară, cât și în străinătate. Fratele Dan a povestit că există o persoană care urmează să vină pentru a 50-a oară la centru și care, de-a lungul vremii, a trimis la acest centru cca 400 de persoane. Prin aceste două instituții, mesajul adventist este transmis către o largă paletă de oameni. Preoți, profesori, medici, avocați, secretari de stat, pensionari etc. renunță pentru totdeauna la prejudecățile față de Biserica Adventistă și se întorc acasă refăcuți fizic, doritori să povestească experiența pe care au avut-o.

Un alt invitat a fost fratele Lorant Szentagotai, medic și președinte-fondator al Căminului pentru persoane în vârstă „Theodora”, din Cluj-Napoca. De 19 ani, dr. Szentagotai lucrează, fără concediu, pentru persoanele aflate în suferință la bătrânețe. Acest centru nu este însă un loc în care își trăiesc zilele niște oameni inutili, ci căminul în care primesc îngrijire și în care își descoperă valoarea oameni neîubiți poate de semenii, dar prețuiți de Dumnezeu. Fiecare zi începe și se încheie cu un altar de consacrare pentru angajați și pentru cei internați, chiar dacă numai o parte dintre ei sunt adventiști. „Puterea pentru cei 19 ani de activitate neîntreruptă o găsesc în Dumnezeu și în răspunsurile celor care vin să locuiască aici”, spunea dr. Szentagotai. Unul dintre cele mai emoționante momente se leagă de modul în care a încheiat viața fratele Ungureanu, un membru adventist care fusese condamnat pentru credință în timpul regimului comunist. Simțind că se apropie de finalul călătoriei sale pământești, l-a rugat pe dr. Szentagotai, care stătea lângă el să îl îngrijească, să nu mai vină la el timp de o jumătate de oră. „Vreau să stau de vorbă cu Tatăl meu”, a spus el. Peste o jumătate de oră, când medicul a intrat în rezervă, l-a găsit dormind somnul morții, având mâinile împreunate pentru rugăciune. Iată un mod de a întâmpina moartea pentru oamenii lui Dumnezeu.

Privind spre viitor

Pentru anul viitor, fiecare departament a planificat mai multe evenimente, însă realizarea lor ține de prezența și călăuzirea Duhului Sfânt. Dincolo de proiectele care se pot face, ne dorim cu toții ca în anul 2014 să vedem împlinindu-se marea așteptare a bisericii, și anume redeșteptarea și reforma. Acest eveniment nu ține nici de planificare și nici de finanțare, ci de disponibilitatea fiecăruia de a ne consacra, de a renunța la păcatele preferate și de a spune lumii vestea bună în care noi credem. ■



Studentii Institutului Teologic Adventist, colportori în Canada

Din anul 2009, peste 50 de studenți de la Institutul Teologic Adventist din Cernica s-au implicat în proiectul de colportaj Canada Youth Challenge. Fiind un program internațional pentru tineri, în fiecare an, acest proiect adună peste 150 de persoane din mai multe țări de pe glob. Activitățile de colportaj sunt doar o parte a programului CYC, care include și alte proiecte prin care se dorește slujirea nevoilor oamenilor care trăiesc în Canada.

În vara anului 2013, echipa din România a fost formată din 9 studenți (Beniamin Cincă, Robinson Dan, Abel Havresciuc, Harold Novac, Adrian Gherghița, Norbert Hirsan, Victor Ciubotaru, Adelin Bortiş și Silviu Dănăilă) care au lucrat în Toronto, Calgary, British Columbia, Montreal, Vancouver, Edmonton, Newfoundland și alte zone sau orașe din Canada. Experiența trăită în acest proiect a contat pentru dezvoltarea spirituală, formarea unei imagini internaționale despre lucrarea misionară, dar și pentru legarea unor prietenii care vor continua și în veșnicie. Acestea sunt numai câteva dintre binecuvântările de care au parte studenții care aleg să lucreze pentru Dumnezeu pe alte continente, așa cum ne-au spus doi dintre cei care au participat în proiect.

„După două ocazii în care am fost implicat în acest proiect (în vara anilor 2012 și 2013), mi-am dat seama că această lucrare nu este ușoară. Sunt provocări și dificultăți mari cu care te confrunți în timpul celor trei luni ale programului. De fapt, aproape în fiecare dimineață te întrebi dacă vei ieși pe stradă sau nu. În momentele grele, te ajută experiențele pozitive pe care le-ai avut la ușile oamenilor, pentru că nu trece o zi în care să nu se întâmple ceva deosebit, pozitiv și care să aibă impact asupra ta. De fapt, atunci când faci colportaj, nu oferi cărți, ci înveți să ai răbdare, să vorbești cu oamenii și să ai permanent convingerea că Dumnezeu este cu tine, indiferent de experiențele pe care le ai, pozitive sau negative.”

Harold Novac, student anul III, Teologie Pastorală

„Deși am fost implicat în proiecte evanghelice cu cărți, acum a fost diferit. Cea mai mare binecuvântare am primit-o prin experiențele



pe care le-am trăit. Era uimitor să văd cum Dumnezeu a pregătit oamenii pe care îi vizitam sau cum El mă susținea atunci când întâlneam persoane dificile și chiar oameni rău intenționați. Am descoperit o nouă perspectivă a marii lupte dintre Hristos și Satana. Îi mulțumesc lui Dumnezeu și acum pentru timpul special de închinare pe care-l petreceam în fiecare dimineață împreună cu tinerii care făceau parte din grupa noastră de lucru. Am fost prima dată în acest proiect și m-aș întoarce oricând cu plăcere, atunci când mă gândesc la binecuvântarea spirituală de care am avut parte.”

Abel Havresciuc, student anul III, Teologie Pastorală

Programul de colportaj din Canada reprezintă numai una dintre opțiunile pe care le au studenții Institutului în timpul anilor de studii. În fiecare an universitar se organizează echipe de lucru pentru misiunea externă. Prin intermediul acestor echipe, formate din aproximativ 10 persoane, mesajul Evangheliei a ajuns în locuri izolate din Madagascar, Camerun (2005), Uganda (2006) Venezuela (2007), Malaysia (2008), Nicaragua (2009), Filipine (2010), Rwanda (2013) sau alte țări din lume. De asemenea, în fiecare an, tinerii care învață în cadrul Institutului Teologic Adventist sunt implicați în proiecte naționale de misiune, cu prezentări biblice, programe pentru copii, seminare de cămin, Student valdenz și alte inițiative ale școlii sau ale bisericii. Pregătirea studenților pentru lucrarea de misiune este o prioritate a Institutului Teologic Adventist, preocupare amintită și în motto-ul școlii: „Instruiește mintea, Transmite valori, Afirmă credința!” ■



Emanuel Sălăgean, șeful Biroului de promovare la ITA.

Eben-Ezer

„LABIRINT 90” (1923-2013)



Ocaziile aniversare sunt asemenea unor perle care se adună în șiragul timpului, făcându-ne viața mai frumoasă și dorul de cer tot mai fierbinte. Data de 12 octombrie 2013 va rămâne ca un moment de referință în istoria și experiența Bisericii Adventiste Labirint, din București, care a aniversat 90 de ani de existență a clădirii în care funcționează și în prezent. Începând de vineri seara și continuând până sâmbătă seara, atât membrii, cât și invitații prezenți la acest eveniment deosebit au trăit cu emoție experiența unei zile încărcate de amintiri și mărturii, care ne-au făcut să recunoaștem încă o dată călăuzirea lui Dumnezeu. Putem spune pe drept cuvânt că Labirintul a fost „Ierusalimul” Bisericii Adventiste din România. Aici s-au desfășurat cele mai importante evenimente din viața bisericii, iar comunitatea Labirint a fost mult timp un model de organizare și de trăire a credinței pentru comunitățile adventiste din țară.

Început de istorie

Evenimentul care marchează începutul Bisericii Labirint a fost organizarea Uniunii Adventiste din România, în perioada 8-10 iulie 1920, ocazie în care s-a hotărât construirea unui complex de clădiri care să adăpostească Editura

Cuvântul Evangheliei, tipografia, sediul Uniunii, precum și o sală de cult. După căutări intense, a fost cumpărată proprietatea privată din str. Labirint nr. 116, aflată la doar 2 kilometri de centrul Bucureștiului, în apropiere de câteva clădiri emblematice

Nu avem a ne teme de nimic altceva pentru viitor, decât de a uita cumva drumul pe care ne-a condus Domnul Dumnezeu până în clipa de față, precum și lecția pe care El dorește ca noi s-o învățăm, ca biserica, din trecutul istoriei noastre. (Ellen White)

la vremea aceea: Foișorul de Foc, Spitalul Caritas, Hala Traian, Școala Mecet și trei biserici ortodoxe.

Lucrările de construcție au durat 3 ani și au fost coordonate de Petre Păunescu, fost ofițer, absolvent al Seminarului Teologic Friedensau și al unor cursuri în domeniul construcțiilor. Inaugurarea a avut loc în toamna anului 1923.

Chiar de la început, s-au dezvoltat în mod deosebit departamentele: Școala de Sabat (aici a fost prezentat primul curs de pregătire a instructorilor și s-a înființat „măsuța cu nisip”), Lucrarea misionară (aproape toți membrii erau implicați în distribuirea de cărți și reviste), Diaconia și Cercul de binefacere „Tabita”, Lucrarea muzicală etc.

Chiar și în perioadele de criză care au urmat – al Doilea Război Mondial și persecuția antonesciană –, Dumnezeu a purtat de grijă bisericii. Pentru o perioadă de doi ani, clădirea a fost confiscată și transformată în atelier de croitorie, iar membrii și-au trăit credința în condiții dificile, strigând la Dumnezeu pentru izbăvire.

În timpul comunismului

După 23 August 1944, când biserica și-a recăpătat statutul de funcționare, nu s-a bucurat prea mult timp de libertate, fiind pusă sub observația Securității. Biserica Labirint în mod deosebit a simțit presiunea din această direcție. Autoritățile statului din acea vreme erau deranjate de prezența copiilor în biserică, fapt ce a dus la suspendarea Școlii de Sabat pentru copii, impunând ca elevii să meargă la școală în Sabat. A fost o perioadă de mare confuzie și multe suflete au fost clătinate.

După evenimentele din Cehoslovacia și după ce România a primit Clauza națiunii celei mai favorizate din partea Statelor Unite ale Americii, țara noastră a fost monitorizată mai atent în privința respectării drepturilor omului. Astfel a fost posibilă, în iulie 1967, vizita lui Robert Pierson, președintele de atunci al Conferinței Generale, ocazie de neuitat pentru membrii Bisericii Labirint.

În primăvara anului 1977, clădirea bisericii a fost zdruncinată puternic de un cutremur, dar

pagubele nu au fost de nedepășit, căci Domnul a purtat de grijă. În timpul reparațiilor necesare, serviciile divine au fost oficiate în aula neîncăpătoare a comunității, mulți dintre membri fiind nevoiți să suporte căldura soarelui în curte.

În ciuda presiunilor și interdicțiilor din partea autorităților statului, la un moment dat, comitetul comunității a luat inițiativa redeschiderii Școlii de Sabat pentru copii: a fost amenajată măsuța cu nisip, au fost înființate din nou clasele de juniori și tineret.

De asemenea, au fost înființate grupe de membri care se deplasau la domiciliul celor bolnavi sau bătrâni pentru studiul biblic.

Lucrarea muzicală a fost înviorată, astfel încât au fost organizate șase coruri, pe segmente de vârstă, începând de la copii până la veteranii comunității. Pentru instruirea tineretului, a fost inițiat proiectul „OM 2” („Ora muzicală – partea a II-a), în cadrul căruia, în fiecare sâmbătă seara, tinerii se întâlneau în aula comunității pentru dezbateri pe diferite subiecte susținute de pastori, medici, muzicieni, elevi ai Seminarului Teologic.

După Revoluție

După Revoluția din 1989, Biserica Labirint a organizat o evanghelizare în sala Cinematografului Popular, continuând cu oficierea de servicii divine, apoi a fost închiriată Sala Arlus din centrul capitalei, unde multe persoane au luat contact cu adevărul biblic.

Aici, în Labirint, a fost înființată mai întâi o grădiniță, care a funcționat într-o anexă a editurii, pentru ca apoi să se înființeze prima școală adventistă din București, școală care a funcționat în anexele bisericii timp de cinci ani, și care a devenit apoi Școala „Mihai Ionescu”.

Deoarece spațiul Bisericii Labirint a devenit între timp neîncăpător, s-a căutat oportunitatea deschiderii unei noi biserici. Cu o investiție costisitoare și o mobilizare susținută din partea membrilor, a fost înființată Biserica Foișor. Când a fost somată să renunțe la anexele în care funcționa editura, pentru a fi deschisă strada Matei Basarab, s-a născut proiectul pentru înființarea unei alte comunități. Astfel a fost construită Biserica Balta Albă.

Când situația s-a clarificat și nu s-a mai pus problema demolării, au fost executate lucrări pentru consolidarea structurii clădirii, pentru reconfigurarea spațiului de la parter, pentru izolarea termică și climatizare, biserica bucurându-se în prezent de condiții bune pentru închinare și părtășie frățească.

Labirint – credință, dor și speranță

La această ocazie aniversară, privind retrospectiv la drumul pe care Dumnezeu a condus Labirintul, ne unim toți în același gând și spunem: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Lui!” (Psalmii 103:2)

Privind la provocările timpului solemn în care trăim, ne unim toți în aceeași rugă: „Fie peste noi bunăvoința Domnului Dumnezeului nostru și întărește lucrarea mâinilor noastre!” (Psalmii 90:17)

Privind în perspectivă la zilele de mâine, ne unim toți în aceeași așteptare plină de speranță a întoarcerii Mântuitorului și spunem: „Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22:20).



Leonida Ghioaldă este pastor la Biserica Labirint, București.

„POPA TATU 90” (1923-2013)

Fug de timpul care se împănă cu propriile evenimente și care ne implică așa de lesne în turnanta automulțumirii. De aceea, acum, când aud parcă ecoul momentelor de sărbătoare din Biserica Popa Tatu, la 90 de ani, îmi caut în inimă locul echidistant între dar și dăruire, între darul primit și dăruirea produsă, între cât îmi aparține și cât aparține spațiului sufletesc înscris de această biserică.

Puține sunt gândurile care vibrează pe întregul fir de la un capăt la altul al ideii. Însă, când umbli pe diagrama vieții familiei Popa Tatu, parcă nu operezi cu ani, ci cu simțăminte și îți dai seama că socotești de fapt în aritmetica de suflet a istoriei. Ați observat că orice melodie valoroasă se stinge în auzul inimii cu un ecou și se adaugă cu noi armonici în sufletul celui care a gustat-o. Iată semnul egal între se scade și se adaugă. Îl observi printre rânduri în Scriptura ce raportează repetat despre oameni ai lui Dumnezeu „și a fost adăugat la poporul Său”. Semnul egal între se scade și se adaugă, nu între moarte și viață. Chiar Iacov, prin credință, depășește egalul cu moartea, spunând așa: „Eu am să fiu adăugat la poporul meu, deci să mă îngropați împre-



ună cu părinții mei” (Geneza 49:29), constituind parcă un tezaur. Articulați corect aceste cuvinte de speranță, pline de credință și recunoașteți că se citesc parcă stropite cu lacrimi de bucurie. Așa că Iacov, la trecerea în neființă, „și-a tras picioarele în pat” (Geneza 49:33), în patul istoriei, unde s-a constituit un tezaur. Așa cum pe patul istoriei se odihnesc nume valoroase din viața Bisericii Popa Tatu.

Ce aș putea să consemnez în reportajul unei întâlniri de suflet – Biserica Popa Tatu, 19 octombrie 2013? Despre 90 de ani de istorie, despre aniversarea a 90 de ani, despre istoria din spatele istoriei? Este greu sau aproape imposibil să prinzi în planul câtorva rânduri structura tridimensională a enunțului de mai sus.

Așa că din orice submultiplu la 90 de ani, cei prezenți au putut să alerge, cu ocazia serbării, către începutul istoriei Bisericii Popa Tatu. Constituită pe amplasamentul unui hangar de bărci din apropierea parcului și a lacului Cișmigiu, Popa Tatu parcă a purtat din început simbolul plutirii sau, mai bine zis, al înfruntării torentelor, în pofida vicisitudinilor vremurilor trecute, pentru că a fost condusă de Cel care a înființat-o – Dumnezeu. Ne-au trecut prin auz nume valoroase de slujitori ai lui Dumnezeu ca: Ilie Ghiorgheșor (lucrând în 1943), Gheorghe Graur (activând în biserica noastră între 1936-1946), Victor Diaconescu (unindu-și eforturile în biserica noastră între 1951-1955), cu mesaje înregistrate audio ca și vocea fratelui Zăbavă Ioan (care a activat în biserica noastră între 1965-1968). Am reauzit înregistrat glasul celui care a fost pastorul Alexe Constantin, în timpul predicilor căruia găseai loc numai în picioare, pe holul sălii. Dacă îmi aduc bine aminte, nu cu mult timp înaintea unei predici ținute de dumnealui, conferențiarul de fizică ne precizase cum practic viteza luminii nu poate fi depășită, întrucât, cumva, s-a demonstrat că forțele peste viteza luminii nu mai acționează asupra corpurilor. Și ce-i cu asta? Este, fiindcă mă frământam cum s-au produs lucruri instantanee în cartea lui Daniel 9:23: „Când ai început tu să te rogi, a ieșit cuvântul.” Dar am înțeles din acea predică, printr-o expunere plină de credință, că Dumnezeu, dacă este cazul, Își depășește propriile legi naturale, pentru a-Și descoperi măreția Lui în favoarea omului.

Permiteți-mi să grupez acum două voci, pentru că și înregistrate sunt inconfundabile. Este vorba despre glasul pastorului Gheorghe Strâmbu, de curând înmuiat în istorie, și cel al lui Hrant Artinian, nu de foarte mult timp plecat dintre noi.

Ascultam cuvintele lor cu gestul privirii întoarse și ațintite spre amvonul unde au chemat numele Domnului. Ne-am bucurat să fim din nou împreună cu pastorul Teodor Niculescu, care a slujit Domnului și în comunitatea noastră, în mandatul căruia s-au făcut amenajări riscante pentru construcția bisericii, în contextul politicii vremii de atunci. Recunoaștem că tot ce s-a înfăptuit are în sâmbure experiența cu Dumnezeu.

Trebuie să remarcăm prezența fratelui Apostol Chelbegean. Experiențele puternic ancorate în Dumnezeu le-a înșiruit sub mențiunea: „Băteau vânturile. Știți?”, reafirmând: „Dumnezeu este pentru noi Dumnezeu izbăvirilor și Domnul Dumnezeu ne poate scăpa de moarte” (Psalmii 68:20).

Am avut plăcerea să-i revedem pe unii din pastorii din trecutul apropiat al Bisericii Popa Tatu: Teofil Petre, Cristian Voicu, Tănase Vadic, Virgil Peicu, Adrian Bocăneanu, Gabi Ișvan. Ei rămân în memoria bisericii care a fost hrănită permanent prin harul lui Dumnezeu.

Nu au lipsit de la această întâlnire frații din conducerea bisericii: Teodor Huțanu, Eduard Călugăru, Georgel Pîrlitu și Nicu Ionescu.

Dragi cititori, puneți în seama mea toate omisiunile legate de trecut, din lipsă de timp și spațiu, dar puneți în seama lui Dumnezeu meritul de a nu-l fi uitat nici pe cel care a fost Radu Ghenea, nici pe toți cei care nu sunt trecuți în paginile unei reviste, dar, prin harul lui Dumnezeu, au constituit viața bogată a ceea ce înseamnă Biserica Popa Tatu.

Îmi cer iertare grupului valoros de medici care a constituit și constituie o forță în biserica noastră, compus din frați deosebiți, cărora nu reușesc să le trec numele în aceste rânduri.

Am făcut un pas în istorie din impasul istoriei în care ne aflăm. Și fiindcă adevărul despre lucrurile văzute se află în lucrurile nevăzute, conform Evrei 11:3, Dumnezeu, ca să ne arate istoria din spatele istoriei, la numai o săptămână după această sărbătoare, ne-a oferit serbarea de nouăzeci de ani și o săptămână, când l-a adus printr-o minune în mijlocul bisericii pe fratele Cristi Căpățână, a cărui sănătate fizică a fost crunt lovită de cel rău. Îi spunem minune, ceea ce consideră și medicii. O denumim însă istoria din spatele istoriei pe care o scrie Însuși Dumnezeu.

Vreți să cunoașteți mai mult despre istoria din spatele istoriei? Căutați biserica de pe strada Popa Tatu nr. 38. Dacă sunteți departe, biserica mai are o adresă mereu aproape, primitoare și deschisă la orice oră: www.popatatu.ro. Aici, în arhivă, găsiți tot ce s-a desfășurat cu binecuvântarea lui Dumnezeu într-o zi de neuitat, 19 octombrie 2013. ■



Valeriu Gherzan este prezbiter în Biserica Popa Tatu.

Laurențiu Nistor:

poezia aproape de simboluri

Domeniul poeziei formează un continuum care se întinde din zona clară a prozei până aproape de semne și simboluri. În apropierea prozei, poezia este accesibilă tuturor cititorilor, indiferent de nivelul de experiență sau înzestrare poetică, dar pe măsură ce demersul poetic se apropie de semne, înțelegerea sau, mai degrabă, recepționarea mesajului devine o experiență rezervată cunoscătorilor. Cineva ar putea să întrebe: De ce să nu rămânem în apropierea prozei? Răspunsul este că poezia e mai aproape de simboluri decât proza. În ciuda dificultăților de înțelegere și acces, preferăm poezia poezie, adică aceea aproape de simboluri. Poezia lui Laurențiu Nistor îndeplinește foarte bine acest criteriu. Iată un exemplu:

Studii de apă: Valul lui... / Valul lui Iona / Valul lui Petru, Pavel / Valul lui Toeffler / Valuri sparte de Beagle, / De Bounty, May Flower și Kon-Tiki / Prea multă apă / Valuri în jurul lui Noe / Icoană / (Iconul) / Furtunii moarte zămislire / Chip de mântuire / În valul singurului botez / Este / Un singur Domn.

Titlul acestei poezii este din capul locului o creație autentică și de sine stătătoare: „Studii de apă.” Suntem avertizați că urmează un demers poetic în care sunt enumerate o serie de cazuri care au de-a face cu apa. Primul vers sugerează că lista nu este completă. În istoria biblică sunt mult mai multe cazuri, dar în aceste versuri nu am luat în calcul decât o parte dintre ele. Cele trei puncte pot sugera la fel de bine că putem extinde cazuistica, eventual ne putem gândi la propriul nostru nume care ar putea fi trecut pe listă.

În această fază, apa se află în stare de agitație și constituie o amenințare. Cuvântul „val” pe cât este de scurt, pe atât este de semnificativ și sugestiv. Să-l luăm pe Iona, de exemplu, sau pe Petru. Apa Mării Mediterane, la Iona și Pavel, sau a Mării Galileei, la Petru, este ridicată de vânt și formează un val amenințător.

Urmează valul lui Alvin Toeffler, scriitor futurist american, care, pe lângă preocuparea pri-



vind demersul tehnologiei, se ocupă și de componenta socială a capitalului. Valul lui Toeffler constituie o provocare pentru noi, la fel de serioasă ca apele Mediteranei sau ale Galileei. Este apa vremii în care trăim cu toate riscurile și amenințările sale.

Laurențiu Nistor revine apoi la apa noastră planetară, care a fost străbătută de o serie de corăbii celebre ce au stabilit recorduri sau au marcat cultura și civilizația noastră (vezi *May Flower*, care a traversat oceanul pentru a le oferi părinților peregrini o patrie mai bună, un pământ „terestru” al făgăduinței).

Vorbind despre apele lui Noe, nu se poate ca poetului să-i scape ocazia de a vorbi despre semnificația potopului, așa cum este descrisă în 1 Petru 3:21, ca „icoană” a botezului. De aici și până la afirmația că un singur botez este cu adevărat eficient, și anume acela al singurului Domn, nu mai rămâne decât un pas. Poezia „Studii de apă” este nu numai un exemplu reușit de poezie apropiată de semne și simboluri, ci și o excepțională lecție de viață. Un singur Domn este Cel care supune valurile de orice fel și ne conduce liniștit la malul magistral al Mării de Cristal. ■



Ion Buciuman, pastor
și realizator Poezia
Speranței, SperanțaTV.

Convertirea unui magistrat

Drumul lung și sinuos al întoarcerii

În ziua de 11 aprilie 2006 a plouat mult. Natura era în acord cu evenimentul la care participam. În acea zi l-am condus la locul odihnei pe cumnatul meu, Teofil Dumitrescu (Filiță), răpus de cancer. Avea 80 de ani și îl reprimise pe Domnul cu o săptămână mai devreme. A fost adventist, a urmat cursurile Seminarului Teologic, a devenit apoi magistrat, l-a părăsit pe Dumnezeu, pentru ca, la final, să se întoarcă din nou la Dumnezeu.

Teofil Dumitrescu s-a născut în ziua de 10 octombrie 1926, în căminul unor adventiști consacrați din orașul Băicoi, județul Prahova. A primit un nume ce prescria o viață plină de dragoste față de Dumnezeu (Teofil = iubitor de Dumnezeu). A fost format să îl slujească pe Domnul Isus și să îl aștepte venind pe norii cerului. În realitate însă, iubirea lui de Dumnezeu și slujirea sa de-a lungul vieții au fost mult mai sinuoase, mult mai complicate decât lăsau să se întrevadă anii petrecuți la adăpostul familiei.

După absolvirea liceului, Teofil a urmat cursurile Facultății de Drept. Inițial, nu a fost mulțumit cu perspectiva unei cariere juridice. Educația adventistă primită în familie l-a determinat să meargă la Seminarul Teologic de la Stupini, aici fiind coleg de clasă cu fratele Dumitru Popa.

Vremurile tulburi de după cel de-al Doilea Război Mondial și confiscarea clădirii seminarului de către comuniști au avut drept consecință sistarea cursurilor, iar elevii au plecat fiecare acasă. După o vreme, activitatea seminarială a fost reluată la București și mulți dintre cei care începuseră la Stupini s-au întors la studii. Pe baza studiilor de drept pe care le avea, Teofil s-a angajat în magistratură și nu s-a mai întors la cursuri. Era însă în continuare un credincios adventist, fiind chiar membru în comitetul comunității Grant.

„Satana a fost mulțumit cu decizia mea.”

În perioada aceea era din ce în ce mai greu să ai o funcție publică de prestigiu și, totodată, să fi

membru al unei biserici. Partidul cerea supunere totală. În acest context sumbru, Teofil întrerupe treptat legăturile cu biserica. În anul 1962, la vârsta de 36 de ani, părăsește împreună cu soția lui – adică sora mea – credința adventistă. S-au integrat deplin în cerințele vremii, uitând complet sau încercând să uite de Dumnezeu.

Într-o zi de Sabat, când le-am făcut o vizită, am găsit-o pe sora mea gătind. Ea ajunsese în acest timp secretară de partid, având gradul de maior. „Păi bine, dragă”, i-am zis eu, „înțeleg că te duci sâmbăta la serviciu, că te dă afară... Dar mâncarea, cine te obligă s-o gătești în Sabat?” Răspunsul ei a fost grăitor pentru situația de impietare în care se aflau. „Ascultă, frate, eu ce-am fost nu voi mai fi niciodată!”

În anul 1973, Teofil și-a dat demisia din magistratură și a devenit inspector în Ministerul de Justiție, funcție pe care a exercitat-o până în anul 1990.

După mulți ani, într-o discuție despre răătăcirile lor, magistratul mi-a mărturisit: „Nelule, după ce am terminat Dreptul eram foarte hotărât pentru credință. Și uite-mă..., cad pe gânduri și nu îmi vine să cred... Știi de ce am căzut? Din cauza Securității. Au tăbărit pe mine să devin informator și m-au șantajat din cauză că am reprezentat în justiție un frate de-al nostru. Acesta adăpostise un om despre care nu știa că era legionar. Mi-am zis atunci în sinea mea: *Decât să devin informatorul Securității și pârâșul fraților mei, mai bine mă las de credință.* Și Satana a fost mulțumit cu decizia mea.”

Drumul lung spre Dumnezeu

Pe patul de moarte, tatăl lui Teofil i-a lăsat ca testament două sarcini: „Din poziția pe care o ai, Filiță, să nu uiți să ajuți biserica și să te întorci la timp.”

Teofil s-a achitat de ambele sarcini, dar drumul întoarcerii sale a fost lung și plin de nehotărâre. Deși sistemul politic restrictiv a fost abolit,



nici Teofil Dumitrescu și nici soția lui nu s-au grăbit pe drumul întoarcerii. Totuși, atunci când a avut ocazia, a ajutat Biserica.

În mandatul de președinte al fratelui Petre Danci, Conferința Muntenia era în litigiu cu privire la un teren care îi aparținea, dar care era ocupat în mod abuziv. A fost făcută propunerea ca biserica să fie reprezentată la proces de către Teofil. Acesta a acceptat și, folosindu-se de experiența acumulată, a câștigat procesul de la prima înfățișare. Avea să mai treacă însă destul timp până la întoarcerea în biserică.

În anul 2001, au apărut primele semne de boală. Organismul șubrezit de vârstă a cedat, fiind lovit de un accident vascular. Refacerea a fost dificilă. Speriat de perspectiva morții, Teofil și-a luat angajamentul față de mine și față de fratele Popa, când l-am vizitat, că, dacă se însănătoșește, se va întoarce la Domnul. Și într-adevăr, Domnul a lucrat și s-a refăcut total. Dar, din păcate, Teofil nu și-a ținut promisiunea.

Întoarcerea... la timp

În timpul Săptămânii de Rugăciune a anului 2005, i-am făcut o vizită. „Nu ți-e dor să mai vii și la biserică, mă Filică?” l-am întrebat eu. „Chiar vreau să merg!” a răspuns el. Am fost împreună la comunitatea Noul Grant. Dar, decizia finală s-a lăsat așteptată.

Din cauză că se simțea tot mai slăbit, a mers la un control medical. Acolo a primit o veste teribilă: cancerul îi cuprinsese corpul.

L-am vizitat din nou. Am încercat să îi vorbesc, dar mi-a răspuns cu ostilitate: „Păi tu ai venit ca să mă înveți pe mine?” Atunci mi-a venit

ideea să îi dau câteva casete, în care eram înregistrat cu un subiect despre rugăciune. Vorbeam despre faptul că Dumnezeu ascultă rugăciunile. Spuneam că prin rugăciune au fost schimbate sentințe și destine și că Dumnezeu ascultă pe oricine se roagă în umilință.

În sfârșit, inima acestui magistrat, odată membru de comitet, s-a lăsat cuprinsă de flacăra pocăinței pe care Duhul lui Dumnezeu i-o aprinsese în inimă. „Aceasta este cea mai importantă zi din viața mea”, spunea magistratul în timp ce își preda viața Mântuitorului pentru totdeauna.

Odată cu el, a cerut botezul și soția lui, care, cu ani de zile înainte, îmi spunea cu hotărâre: „Eu ce-am fost nu voi mai fi niciodată!” Domnul însă n-a ținut în seamă rătăcirea ei și le-a dat timp amândurora să se întoarcă la El.

Ziua în care cei doi și-au predat viața Domnului Isus a fost o zi a bucuriei pentru care m-am rugat mult și la împlinirea căreia nu am renunțat niciodată.

Apoi, la nouă zile, trupul cuprins de boală al cumnatului meu a cedat în fața cancerului. Avea aproape 80 de ani. Dintre aceștia, 36 îi trăise în biserică, iar 44 i-a risipit în lume. A îngăduit însă Dumnezeu ca în ultima săptămână de viață să se întoarcă la El și să își pecetluiască, astfel, destinul veșnic.

A fost înmormântat pe 11 aprilie. Copiii și nepoții lui au aflat abia atunci că tatăl și bunicul lor a fost cândva adventist de ziua a șaptea.

Rugăciunea fierbinte deschide drumul întoarcerii

Mulți oameni au ales un traseu de credință și viață ca al lui Teofil. Crescuți și educați cu toate privilegiile luminii și ale adevărului, hotărâți chiar să-I slujească lui Dumnezeu, se lasă furați treptat de curentul vremurilor. Unii dintre ei ajung într-o astfel de condiție că se dezic în mod brutal de tot ce a însemnat educația adventistă. Uneori îi depășesc în decadență pe cei care nu L-au cunoscut niciodată pe Domnul Isus.

Dintre cei înstrăinați astfel, doar unii se mai întorc. Teofil a mai avut acest har. S-a întors la timp. Dar cine știe când se termină acest timp?!

Rugăciunile constante și insistente ale părinților, ale fraților, ale copiilor nu vor rămâne fără răspuns. Să ne rugăm cu post și stăruință pentru cei dragi ai noștri și nu vor fi pierduți. Îi putem avea cu noi în cer, dacă nu vom înceta să ne rugăm pentru ei. Speranța noastră stă în faptul că oricât de mult i-am iubi noi pe cei dragi, știm că Dumnezeu îi iubește infinit mai mult. ■



Ioan Paraschiv este membru în Biserica Popa Tatu din București.

„Brigada sfinților”

A XXIV-a Convenție a Asociației Foștilor Deținuți pentru Motive de Conștiință

Mami, nu mai pleacă nenea ăsta de la noi?
– Fetiță, înțelege odată că nenea ăsta este tatăl tău!

Acestea au fost primele cuvinte pe care Dragomir Mihalache (Matca, județul Galați) le-a auzit de la fetița lui. Era prin anii '50 și abia se întorsese din detenție. Fusesse condamnat mai mulți ani la închisoare, pentru că refuzase să îndeplinească obligațiile militare în Sabatul Domnului. Ani întregi a așteptat tânăra lui soție zicând: *O veni azi Dragomir al meu?*

Dragomir a venit după 3 ani lungi, timp în care a fost bătut și maltratat crunt. Când s-a întors acasă, fetiței lui, încă nenăscută atunci când fusesse condamnat, i-a luat ceva timp să înțeleagă faptul că „nenea ăsta” era tatăl ei.

Cu toate că nu a fost alături de familie și de fetița lui în primii ani ai vieții, totuși atât Dragomir, cât și soția lui au acceptat să bea paharul amar al prigoanei de dragul lui Hristos și a Legii Lui sfinte. Astăzi, când ne povestește prin ce a trecut, are conștiința curată ca lacrimile care i se scurg pe obraz, dar și o bucurie nemărginită că a fost credincios Mântuitorului său.

Alexandria, Convenția a XXIV-a

Cei aproape 50 de ani de comunism au pus la grea încercare biserica. A fost un test atât pentru organizație, cât și pentru fiecare credincios în parte și mai ales pentru cei tineri. Au fost mulți cei care, făcând un legământ solemn de consacrare în sufletul lor, au ales marginalizarea, stigmatizarea și chiar temnița, decât să își încalce conștiința. Fără să se lase clătinați de ceea ce se întâmpla în stânga și în dreapta lor, au ales să

privească țință la singurul reper vrednic de urmat: Domnul Isus Hristos.

Când împrejurările au permis, cei care au trăit astfel de experiențe s-au strâns pentru a da mărturie despre puterea și mila lui Dumnezeu. Astfel a luat ființă Asociația Foștilor Deținuți pentru Motive de Conștiință (AFDMC), care îi reunește într-o structură organizată pe cei care au ales temnița, și nu compromisul spiritual.

Membrii acestei organizații se întâlnesc de două ori pe an în diferite locuri din țară. Mărturiile credincioșiei lor sunt primite cu admirație și recunoștință de cei care îi ascultă, făcându-i să se simtă încurajați de faptul că fac parte dintr-un popor cu asemenea oameni.

O astfel de întâlnire, a XXIV-a ca număr, a avut loc și la Alexandria în data de 7 septembrie 2013, când s-au reunit 26 dintre cei aproximativ 100 de membri care mai sunt în viață. În astfel de ocazii, membrii AFDMC se împart în diferite comunități pentru a-și prezenta experiențele, iar după-amiază se reunesc în comunitatea centrală pentru un program comun. La Alexandria s-a respectat același program, iar mărturiile prezentate au stârnit din partea audienței sentimente de recunoștință și laudă la adresa Domnului.

„Brigada sfinților”

Chiar dacă împrejurările au fost dificile și greu de suportat, Dumnezeu a știut întotdeauna să schimbe în bine răul pe care oamenii plănuiau să îl facă. Deseori, condamnările crunte se transformau în condiții mai bune decât ale altor condamnați, iar ofițerii cei mai hotărâți în a face rău nu de puține ori au dat mărturii pozitive în instanță. Astfel, fratele Ilie Stoica (Curtișoara, OT) spunea că un deținut condamnat pentru infracțiuni comune i-a zis odată: „Aș vrea să fiu și eu condamnat ca tine, pentru biserică, pentru că văd că ție îți merge bine peste tot.”



Fratele Petru Dănăilă (Bâldana, DB), a fost condamnat în anul 1952 la 4 ani și 6 luni de detenție, pentru refuzul de a lucra sâmbăta în armată. Dintre aceștia a executat 2 ani și 2 luni la muncă în Insula Mare a Brăilei. Erau mulți adventiști, dar și frați reformiști condamnați în acea perioadă. S-au strâns atunci vreo 80 de păzitori ai Sabatului.

Pentru a nu perturba activitatea, au fost organizați ca o singură brigadă. Lucrau împreună, mâncau împreună, împărțeau același dormitor, iar acest lucru le-a dat ocazia să se organizeze ca o comunitate. Făceau programe, aveau cor, țineau predici, totul din memorie. Mulți condamnați, dar și cadre asistau la programele adventiștilor ținute sâmbăta. Își îndeplineau obligațiile conștiincios și cu pricepere, dar în Sabat se închinau. Datorită rezultatelor avute, au ajuns să fie preferații comandantului.

Aveau obiceiul să cânte atunci când plecau și când se întorceau de la lucru. Ceilalți deținuți îi auzeau venind de departe și își ziceau unii altora: „I-auziți, vine brigada sfinților!”

„Domnule comandant, soția mea n-a spus vorba asta!”

Atunci când cineva își asuma credincioșia cu orice preț, era conștient că urmările acestei alegeri sunt multiple. De multe ori, un asemenea frate nu avea sprijinul instituțional al bisericii, ci, așa cum a fost și cazul fratelui Alexandru Georgescu (Câmpina, PH), numai câteva surori în vârstă înălțau, la proces, suspine și rugăciuni tăcute pentru el.

Era apoi perspectiva neagră a anilor de detenție, cu bătăi, înfometare, frig și batjocuri. De asemenea, cel care alegea calea temniței mai era conștient și de faptul că, dacă avea să fie eliberat, urma ca toată viața să poarte un stigmat din partea statului care îl priva de posibilități atât pe el, cât și familia lui.

Într-adevăr, nu doar cei în cauză sufereau, dar pe lângă ei, soțiile, copiii și părinții acestora resimțeau profund drama la care erau expuși. Consemnăm în acest caz mărturia fratelui Titu Ghejan (București), care povestea că una dintre marile temeri ale deținuților era „scrisoarea de despărțire”. În mod frecvent, deținuții primeau în penitenciar hotărâri de divorț prin care erau anunțați că soțiile lor i-au părăsit.

– Pocăitule, îi ziceau colegii, o să vină într-o zi și scrisoarea ta.

– Scrisoarea mea de divorț nu va veni, le răspundea fratele Ghejan, pentru că știu ce soție am și ce credință are.

Însă, într-o zi, responsabilul penitenciarului a venit în celulă și l-a anunțat pe fratele nostru:

– Ghejane, ți-a venit și ție ziua... Soția ta este la poarta penitenciarului și mi-a spus să îți transmit că ea nu te mai așteaptă. Dar, dacă tu renunți la credința ta, putem vorbi să fii eliberat. Acum dă-mi răspunsul pentru soția ta!

După acest anunț, toți colegii au izbucnit:

– Vezi, pocăitule, că a venit și rândul tău?

Ascultând toate acestea, fratele Ghejan a zis hotărât:

– Spuneți-i soției mele că, indiferent de hotărârea ei, eu nu mă dezic de credința mea.

– Tu ești nebun, a început să răcnească comandantul, acompaniat de colegii de temniță. Auzi, pentru niște prostii, să îți distrugi viața și familia!

În timp ce comandantul ieșea vociferând din celulă, fratele Ghejan l-a apelat din nou:

– Domnule comandant, încă ceva... Soția mea n-a spus vorba asta. Eu știu cu cine m-am căsătorit. Știu că Îl iubește mai întâi pe Dumnezeu și apoi mă iubește pe mine și înainte să-mi fie mie credincioasă, soția mea Îi este credincioasă lui Dumnezeu.

Surprins, comandatul a recunoscut:

– Ai dreptate. Am spus totul de la mine, sperând ca în acest fel să te fac să renunți.

„Lauda să fie a Lui!”

Sunt mulți care, ca pe vremea lui Ilie, nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal. Nu putem să îi amintim pe toți aici și nici nu le putem relata experiențele. Însă, chiar dacă detaliile încercării lor sunt diferite, îi unește pe toți fidelitatea pentru Legea sfântă și recunoștința pe care o au față de Cel care le-a purtat de grijă.

Cu o inimă, cu un gând și cu un glas, mărturia acestor purtători de stindard s-a încheiat cu mesajul: „Lauda să fie a Lui!”

Mă întreb dacă, la finalul experienței și a încercării ei, generația noastră va putea să spună aceleași cuvinte?! ■



Iosif Diaconu este redactor la revista Curierul Adventist.

Metodele de lucru ale Securității

Securitatea a constituit brațul înarmat al Partidului Comunist. Comunismul, ca sistem ideologic ateist, afirma deschis că religia este o ideologie obscurantistă care trebuie eliminată cu orice chip. Lenin învăța că orice idee despre Dumnezeu, despre credință „este o mârșăvie periculoasă. Milioane de păcate, fapte reprobabile, acte de violență și agresiune fizică sunt mult mai puțin primejdioase decât noțiunea subtilă, religioasă, de divinitate”. Astfel, se afirma în modul cel mai cinic că „un popă moral este mai primejdios decât un violator”. De aceea, idealul comunismului era crearea unei societăți fără Dumnezeu și fără religie.

Îndepărtându-L pe Dumnezeu din conștiința oamenilor, comunismul dorea să devină el însuși o religie cu propriile dogme și ritualuri, care să ia locul creștinismului. Comunismul s-a dovedit însă o religie intolerantă și fanatică, o religie a urii și a luptei de clasă care, în România, începând cu 23 august 1944, s-a luptat să instaureze dictatura proletariatului și cultul materialismului ateist, făcând uz de teroare, de persecuții sângeroase, de temnițe și lagăre de exterminare.

Direcția Generală a Securității Poporului (DGSP) a fost înființată prin Decretul-lege nr. 221/28 august 1948 și era sinteza eforturilor făcute de PCR în perioada 1945-1948 pentru edificarea unui aparat de supraveghere și represiune cât mai redutabil. Securitatea a devenit instrumentul de bază pentru consolidarea regimului comunist din România.

Securitatea fusese de la început proiectată de liderii comuniști ca o organizație care „să stărească, prin intermediul forței fizice și al presiunii psihologice, prin intermediul dosarului și al delațiunilor, orice manifestare contrară regimului comunist”. Gabriel Liiceanu a denumit acest program „Marele Proiect represiv”. Acest proiect se folosea de o vastă armată de informatori.

Rețeaua informativă, ca principal mijloc de culegere de informații, era alcătuită din informatori, colaboratori, rezidenți și gazde ale caselor de întâlniri. Informatorii constituiau cea mai importantă sursă de informare din această rețea. În consecință, Securitatea puneă accent pe recrutarea unor persoane capabile să intre în in-

timitatea elementelor supravegheate, pentru a le cunoaște planurile și intențiile ilicite, în vederea contracarării acestora cu maximum de operativitate și eficiență.

Securitatea a încercat să impună delațiunea ca o obligație legală, chiar și atunci când era vorba de membri din propria familie. Părinți care nu și-au trădat copiii, soți care nu și-au trădat soțiile, membrii care nu și-au trădat frații de credință au avut de suferit și au fost chiar arestați pentru omisiune de denunț.

Metode ale Securității pentru a controla biserica

Înființarea Securității după modelul sovietic a avut în realitate un singur scop: supunerea și supravegherea societății românești. Mijlocul a fost teroarea generalizată: sute de mii de arestări, deportări, lagăre de muncă forțată și, nu în ultimul rând, asasinat. Prin acțiunile Securității, s-a indus în rândul populației sentimentul că se află în permanență sub supraveghere și urmărire atentă, astfel încât orice împotrivire era din start sortită eșecului.

O metodă frecventă de limitare a dezvoltării bisericii a fost **provocarea de certuri și disensiuni** între membrii unei comunități. Este imposibil să cunoaștem câte din frământările și neînțelegerile din comunitățile acelor vremuri au fost planuite în birourile Securității. Despre unele probleme de acest fel putem să aflăm însă din diferite rapoarte ale Securității:

„Având în vedere că în Sărmaș este o activitate puternică religioasă, să se studieze posibilitatea aplicării unor măsuri de a crea certuri, dezbinări și frământări în cadrul comunității, pentru a se conduce la scăderea intensității activității lor.”

Pentru a șantaja conducerea Uniunii și a o determina să aplice măsurile restrictive impuse de Departamentul Cultelor, organele de Securitate creau și **susțineau grupări de opoziție**, care se arătau dispuse să implementeze aceste măsuri. În căutarea cât mai multor surse de informații și cât mai credibile, Securitatea a recurs de multe ori la **metoda infiltrării de agenți** din afara Bisericii Adventiste. În comentariile Biroului Securității, la o notă informativă din 2 aprilie 1964 a agen-

tului neadventist Ștefan Vrânceanu, ofițerul de Securitate preciza:

„Agentul să continue să-i viziteze, să intre în intimitățile lor, să lărgască cercul de cunoștințe din tagma lor și, în cele din urmă, să intre în anturajul conducătorului cultului respectiv. Conduita lui trebuie bine precizată.”

Acest caz de infiltrare de agenți nu a fost însă unul singular. Astfel de agenți erau recrutați, de regulă, din rândul unor membri sau rude ale unor familii adventiste sau dintre prietenii buni ai adventiștilor.

Șantajul a fost folosit de organele de Securitate ca o metodă deosebit de eficientă, în special pentru recrutarea de informatori. Puține au fost cazurile de atragere la colaborare pe motive „patriotice”. Amenințarea cea mai frecventă era aceea a retragerii recunoașterii funcției de pastor. Astfel, mulți pastori și-au pierdut de-a lungul timpului calitatea de angajați în urma refuzului de a colabora.

Șantajul se dovedea și mai eficient în cazurile în care pastorii erau amenințați cu închisoarea. Un director al Seminarului Baptist adresează într-o carte a sa o întrebare celor care îl acuză de colaborare cu fosta Securitate: „Cum ar fi dormit el dacă era în locul meu, cu amenințarea directă cu pistolul, cu șantajul închisorii și, în plus, fără somn liniștit, pentru că eu nu am putut dormi deloc șapte zile?”

Organele de Securitate au folosit frecvent **metoda compromiterii** celor care se păstrau pe o linie de rezistență, refuzând să colaboreze cu Securitatea. În acest scop, erau folosite variate metode. O metodă de compromitere folosită cu precădere era aceea de a prezenta persoana vizată ca fiind un informator al Securității, pentru ca cei din cercul acesteia să o izoleze și astfel să își piardă orice influență. Scrisori anonime, în care persoana în cauză era denunțată cu argumente „convingătoare” ca fiind agent al Securității, erau trimise la diferite persoane bine selectate. Drept consecință, o astfel de persoană devenea marginalizată și evitată.

Metode de recrutare

În afara șantajului, folosit cu succes în cazul celor mai mulți informatori, Securitatea a folosit multe alte metode pentru atragerea la colaborare.

1. Presiuni fizice și morale. Au fost nenumărate cazuri când Securitatea a folosit metoda violenței fizice, a înspăimântării candidaților, pentru a-i determina să accepte propunerea de



colaborare cu organele de Securitate. Când toate amenințările la adresa candidatului nu aveau puterea de a-l intimida și de a-l face să cedeze, se trecea la amenințări asupra familiei, în mod deosebit, punctul cel mai sensibil al candidatului, asupra copiilor, privind viitorul acestora, dar și mai grav, viața lor.

2. Acordarea de diferite privilegii și recompense, în special aprobarea de călătorii în străinătate, păstrarea într-un post de conducere, avansarea pe linie profesională, transferarea într-un district solicitat, ajutarea copiilor să intre la facultate. De regulă, colaboratorii eficienți erau recompensați material, periodic, cu diferite sume de bani.

3. Convingerea pe bază de sentimente patriotice. Colaborarea cu Securitatea era prezentată ca o îndatorire patriotică a fiecărui cetățean al țării, care trebuia să apere „cuceririle revoluționare” ale regimului de „sabotori și spioni”, care ar fi acționat sub masca religioasă.

Subiectul colaborării cu Securitatea rămâne problema cea mai delicată a întregii istorii a bisericii din perioada comunistă, având în vedere complexitatea fenomenului, a metodelor de recrutare, dar și a consecințelor pe plan moral și spiritual. Un lucru este însă sigur: Securitatea a reușit să provoace mari spaime în rândul multora, dar nu a reușit să frângă credința din sufletul aceluia care au rămas loiali lui Dumnezeu. Biserica nu numai că a supraviețuit teroarei roșii, dar a ieșit întărită din confruntarea cu totalitarismul ateist, pentru că Dumnezeu a fost conducătorul și ocrotitorul bisericii Sale. ■



Gheorghe Modoran este profesor de istorie bisericească la Institutul Teologic Adventist.

„Dacă faci un pas spre Dumnezeu, El face zece spre tine!”

În perioada 2-22 august 2013, la Timișoara, am avut ocazia să coordonez alături de fr. Avram Ardelean, unul dintre cele mai frumoase proiecte de vară, care se adresează tinerilor studenți, chemându-i la misiune. Proiectul se numește Student valdenz, a debutat acum 5 ani și s-a desfășurat în mai multe orașe mari din țară. În acest proiect am întâlnit-o pe Oana Rizea, studentă la Științele Comunicării. La început era mai stingheră și mi-a mărturisit că a acceptat invitația de a veni în acest proiect fără să știe prea multe amănunte despre desfășurarea lui. I se părea că toți sunt „sfinți”, iar ea de doar două săptămâni începuse să facă anumite schimbări în viața personală... Se va putea adapta? Va fi acceptată? Se va simți bine? Va face față programului? Va avea succes

în activitatea pe care va trebui să o desfășoare? Acestea și poate multe altele erau temerile cu care se lupta în sufletul ei. Dar hai-deți să o cunoașteți pe Oana Rizea.

Î: Oana, te rog să povestești puțin despre Dumnezeul copilăriei tale. Cum L-ai perceput pe Dumnezeu, ce însemna El pentru tine?

R: M-am născut într-o familie cu tradiție adventistă, în Teleorman, așa că L-am asociat pe Dumnezeu cu liniștea, liniștea care se așternea în familia mea odată cu sosirea fiecărui Sabat. Făceam diferența dintre o zi obișnuită și Sabat prin faptul că în fiecare Sabat eram la biserică și deseori eram invitată împreună cu sora mea, Crina, să cântăm în ca-

drul serviciilor divine. Iar Dumnezeu era mai degrabă Dumnezeul părinților mei. Eram prea mică să pot realiza ce înseamnă să ai un Dumnezeu personal, astfel că, odată cu trecerea anilor, ideea de Dumnezeu a rămas undeva în urma mea...

Î: Cum s-a produs ruptura? Ce s-a întâmplat?

R: Odată cu plecarea la liceu, am început să experimentez puțin câte puțin din plăcerile lumesti și asta datorită faptului că m-am simțit în libertate. Am considerat că nu este greșit să ies în oraș cu prietenii, să particip la petreceri, să încerc să „gust” din stilul lor de viață, atâta timp cât susțineam că sunt adventistă, iar la sfârșit de săptămână eram ca mai înainte!

Î: Stilul acesta de viață dublă îți aducea împlinire? Ce simțăminte te încercau atunci când făceai lucruri despre care știai că va veni un timp când le vei regreta?

R: La început aveam muștrări de conștiință, în special vineri seara, pentru ca mai apoi acestea să dispară definitiv. A început să-mi placă foarte mult să dansez, să fumez, să fiu în centrul atenției... Eram satisfăcută din punct de vedere social, dar simțeam că nu sunt împlinită în adevăratul sens al cuvântului.

Î: Aș vrea să povestești despre momentul când ai înțeles că Dumnezeu vrea altceva de la tine. Ce s-a întâmplat atunci?

R: Dumnezeu a intervenit în mod miraculos în viața mea în momentul în care am întâlnit o persoană specială, care m-a determinat să-mi schimb direcția de mers. Mai precis, el a contribuit la regăsirea lui Dumnezeu în viața mea. Developând acum frânturi din ceea ce s-a întâmplat, îmi dau seama că m-a ajutat mult rămânând lângă mine atunci când meritam cel mai puțin. Viața mea era tare agitată la momentul în care l-am cunoscut. Ieșeam mult în oraș, pierdeam foarte multe nopți cu anturajul meu destul de activ. Cu cât mă îndrăgosteam mai mult de el, cu atât îmi dădeam seama că numai Dumnezeu a putut să-l scoată în calea mea și că El dorește altceva de la mine. În prima fază, mi-a fost greu să renunț la obiceiurile mele, dar dragostea și răbdarea prietenului meu, Ionuț, au contribuit mult la schimbarea mea.



Î: Am amintit că te-am cunoscut în cadrul Proiectului Student valdenz – Timișoara. Cum ai luat hotărârea de a participa la un astfel de proiect?

R: Recunosc, nu aș fi participat niciodată la un astfel de proiect dacă nu ar fi fost Ionuț, care să mă invite și totodată să mă convingă! Pentru că mă cunoștea destul de bine, a invocat ca motiv principal faptul că o să putem petrece mai mult timp împreună. Am acceptat, ce-i drept, cu jumătate de gură, dar aveam inima strânsă...

Nu citisem nicio carte din cele care erau la stand, dar asta nu m-a împiedicat să le prezint oamenilor. Am avut parte de experiențe deosebite și puternic mișcătoare. M-am dus cu inima strânsă și m-am întors cu ea cântând de fericire și împlinire. În timpul proiectului, mi-a încolțit un gând în minte și am simțit că era timpul să iau una dintre deciziile importante ale vieții: să mă botez.

Î: Ai vorbit despre experiențe „puternic mișcătoare”. Povestește despre un moment în care ai văzut cum Dumnezeu poate să intervină într-un mod special.

R: Da, eram la stand, împreună cu sora Lili-ana Sucitu și, la un moment dat, am văzut cum cineva privea de la distanță ce se întâmpla la standul nostru. Am făcut câțiva pași către acea persoană, invitând-o să privească de aproape cărțile sau să-i efectuăm câteva teste medicale gratuit. M-a refuzat politicos, însă a apreciat activitatea noastră. Mi-a povestit câte ceva din viața dumnealui, iar întrebările care-l frământau m-au determinat să-i prezint cartea *Tragedia veacurilor*. A fost dispus să investească în această carte mai mult decât costa ea. Nu am putut să păstrez un rest atât de mare, așa că i-am oferit și alte cărți. Domnul acela se declara ateu, dar ce se va întâmpla în viața lui când va citi cartea *Tragedia veacurilor*!?

Î: Ai spus că în timpul proiectului a încolțit în mintea ta o dorință, aceea de a te boteza. Cum s-a concretizat această dorință?

R: Eram în al doilea Sabat după Proiectul Student valdenz, iar la mine în biserică avea loc Sfânta Cină. De obicei stau la balcon și tocmai acolo a urcat chiar pastorul să servească Cina. Când a ajuns în dreptul meu, mi-a pus o întrebare care m-a făcut să iau decizia finală: „Tu când urmezi?!”

După serviciul divin, am vorbit și mi-am exprimat dorința de a încheia legământ cu Dumnezeu. Am ales data de 23 noiembrie, pentru că m-am gândit că botezul meu ar fi cel mai frumos cadou pe care aș putea să mi-l fac, pe 24 fiind ziua mea de naștere.



Î: Ce a însemnat pentru tine Student valdenz? Te vei mai implica într-un astfel de proiect?

R: Cu siguranță. Luna petrecută în Student valdenz este prima lună din viața mea când m-am simțit aproape de Dumnezeu. Oamenii întâlniți, altarul de dimineață, experiențele copleșitoare mă fac să realizez că nu există altceva mai bun pentru vacanța mea de vară. Am găsit mai mult decât mă așteptam și nu am cuvinte să-I mulțumesc Celui de sus. Abia aștept să vină vara. Încă nu m-am gândit ce locație o să aleg, dar știu sigur că o să particip din nou la acest proiect.

Î: Oana, dacă ai fi în fața unei mulțimi de tineri și ai avea la dispoziție doar 30 de secunde să le transmiți un mesaj important, ce le-ai spune?

R: „Dacă faci un pas spre Dumnezeu, El face zece spre tine!” Aceasta este fraza care m-a întărit în drumul meu spre împlinire. Nu ezitați să-I cereți iertare. Niciun om nu este atât de căzut, încât El să nu-l primească înapoi. Ținta noastră ar trebui să fie VIAȚA VEȘNICĂ, de aceea vă spun că nicio plăcere lumească nu se compară cu ceea ce El ne oferă, atât aici, cât și acolo SUS. Sper să găsiți și voi pacea sufletească și împlinirea totală!

Au trecut câteva luni de când am văzut-o pentru prima dată pe Oana Rizea și ce pot să spun acum este că într-adevăr viața ei s-a schimbat. Am fost bucuroasă și chiar uimită să văd cum o relație frumoasă de prietenie, împletită cu dragostea lui Dumnezeu, și un context de misiune, ca cel oferit de Student valdenz, pot schimba viața unei tinere care aproape Îl uitase pe Dumnezeu. ■



Laura Vațe este prim-colportor în București

Destinul desfrânatei celei mari (I)

Este adevărat că desfrânatele vor intra în Împărăția lui Dumnezeu înaintea preoților și fariseilor (Matei 21:31,45), dar atunci când desfrânata are o funcție de preot și un comportament de fariseu, nu va intra nicidecum. Vorbesc de femeia îmbrăcată în purpură și stacojiu din Apocalipsa 17. Cele șapte plăgi din Apocalipsa 16 reprezintă judecata asupra locuitorilor pământului, asupra fiarei și a Babilonului, dar nu relatează care sunt capetele de acuzare ale celor trei grupuri. Capitolul 17 umple acest vid când Ioan este chemat să vadă judecata (sentință și executare) „curvei celei mari” (v. 1). Datele sunt simple: există o desfrânată cu care au curvit împărății pământului, iar această curvie i-a amăgit pe locuitorii pământului până acolo că i-a întors împotriva adevăratului Dumnezeu. În acest articol, vom căuta să aflăm cine este desfrânata, ce este vinul curviei și care e deznodământul sau judecata asupra curvei – vinovatul moral al întregii drame.

Curva cea mare

Desfrânata din Apocalipsa 17 are următoarele caracteristici: curvește cu împărății pământului (v. 2), stă pe o fiară de culoare stacojie (v. 3), are haine și podoabe regale (v. 4), are numele „Babilonul cel mare” (v. 5) și este îmbătată de sângele urmașilor lui Isus (v. 6). Desfrânata reprezintă (a) o entitate politico-administrativă (este numită „cetatea cea mare care are stăpânire peste împărății pământului”(v. 18), care va avea supremația statelor lumii la sfârșitul timpului. (b) Eticheta curviei face din aceasta și o entitate religioasă. Termenul grecesc *pornē* (prostituată) a fost aplicat în profeții biblice lui Israel și lui Iuda (Ezechiel 23:30,31), cetății feniciene Tîr (Isaia 23:16) și cetății asiriene Ninive (Naum 3:4). Ideea sugerată de această metaforă este aceea a idolatriei și îndepărtării de Dumnezeu (Deuteronomul 31:16; Mica 1:7). (c) Desfrânata este o unitate politico-religioasă care îi persecută pe sfinți. Aspectul religios este probabil cel care a determinat uimirea lui Ioan (Apocalipsa 17:6).

În interpretarea simbolurilor, pe care îngerul i-o oferă lui Ioan, se vorbește mai mult despre

fiară decât despre femeie, ceea ce sugerează că, pentru a înțelege pe deplin cine este femeia, trebuie să se descopere identitatea fiarei. Aceasta este descrisă în două feluri: aspecte descriptive și aspecte temporale. Ca descriere, această fiară este de culoare stacojie, are șapte capete și zece coarne și are nume de hulă (Apocalipsa 17:3). Fiara, stacojiul și hula sunt trei simboluri care reunesc ideea de rege/regat (Daniel 7:17,23; Matei 27:28,29) care se dă drept fiul lui Dumnezeu (comp. cu Ioan 10:36) și-L batjocorește pe adevăratul Fiul al lui Dumnezeu (comp. cu Luca 23:39).

*Prințul întunericului
declară război,
dar Hristos îi spune bisericii:
„Rămâneți cu Mine,
războiul este al Meu.”*

Aspectele temporale ale fiarei sunt mai complicate. Fiara are trei stări: era, nu este și va veni (Apocalipsa 17:8). Din versetul 8, nu este clar când se trece de la o stare la alta. De aceea, îngerul oferă alte detalii ajutătoare. Cele șapte capete ale fiarei sunt șapte munți sau șapte împărați (v. 9,10). La momentul când Ioan primește viziunea, cinci căzuseră, al șaselea era, cel de-al șaptelea nu venise încă, dar urma să apară curând și pentru puțină vreme (v. 10).

Observația următoare este extrem de importantă pentru a înțelege aritmetica din Apocalipsa 17. De la primul până la al șaptelea cap nu este nicio întrerupere în existența fiarei. Dar versetul 11 ne spune că fiara însăși este un al optulea împărat, deși nu este unul nou, căci este din numărul celor șapte. Așadar, trecerea de la capul/muntele/împăratul al șaptelea la cel de-al optulea este diferită de succesiunile anterioare, fiindcă al optulea împărat este din numărul celor șapte, apariția lui pe scena puterii sugerează o perioadă de inexistență între capul al șaptelea și cel de-al optulea. Așadar, acela este momentul în care fiara „nu este”.

Identificarea succesiunii celor șapte regate în istorie diferă între specialiștii AZȘ. Există un consens totuși: Aceste împărății sunt puteri persecutoare ale poporului lui Dumnezeu. Cea care se pare că ar avea cel mai mult suport în coordonarea dintre Biblie și istorie este următoarea variantă: primele cinci care erau căzute pe vremea lui Ioan sunt: (1) Egipt, (2) Asiria, (3) Babilon, (4) Medo-Persia și (5) Grecia. Regatul care exista atunci era (6) Roma imperială. Cel de-al șaptelea cap este (7) papalitatea medievală, care nu venise încă pe vremea lui Ioan.

Cine este al optulea, care este dintre cei șapte? Perioada de inexistență dintre capul al șaptelea și al optulea a fost deja descrisă în Apocalipsa 13:3,14b. Capul al șaptelea este capul rănit mortal, care a adus papalitatea medievală la o tăcere de câteva secole. Dar atât Apocalipsa 13:3, cât și 17:8 vorbesc despre vindecarea sau reînvierea capului rănit. De aceea, al optulea nu este unul nou, ci al șaptelea reîntors la viață.

Cititorul atent și-a dat deja seama că întâmpinăm o altă dilemă legată de relația dintre femeia și fiara. Dacă femeia care călărește fiara este o cetate politico-religioasă care îi persecută pe sfinți, și fiara, în ultima ei fază, este tot o putere persecutoare; vorbim aici de o entitate care „se călărește singură”? Cu alte cuvinte, sunt femeia și fiara același regim persecutor care imită atrocitățile papalității medievale reînviată la sfârșitul timpului? Răspunsul este negativ. Apocalipsa 13:11-18 ne oferă perspectiva. După vindecare, fiara care se ridică din mare nu mai este în prim-plan. Cea care impresionează, care înșală, care persecută *în numele ei* este fiara care se ridică din pământ, un simbol al protestantismului apostat.

Așadar, în capitolul 17, fiara în ultima ei fază (a opta) este icoana fiarei din Apocalipsa 13:14-16, formată cu ajutorul fiarei din pământ, căci este nouă într-un anumit sens, dar este și veche (din numărul celor șapte). Femeia care este deasupra fiarei este în umbră, ea celebrează victoria sorbind din sângele sfinților. În lumina capitolului 13, femeia din capitolul 17 este fiara care iese din mare și care se slujește de fiara care iese din pământ.

Vinul curviei

Vinul curviei este un simbol al iluziei și amăgirii. Locuitorii pământului vor da credit („se



vor mira”) acestei relații dintre biserica falsă și mai-marii lumii. Ceea ce va rezulta este înlocuirea rațiunii și a bunului-simț. Deși fiecare își poartă propria responsabilitate, femeia este considerată vinovatul moral.

Destinul plăcerii vinovate

De aceea, sfârșitul bisericii false de la încheierea timpului vine de unde nu se așteaptă: din mâna fiarei și a împăraților pământului care au ajutat-o să-i persecute pe cei credincioși (Apocalipsa 17:16). Dacă fiara și împărații pământului se răzbună pe biserica infidelă, se găsesc totuși pe un drum cu sens unic. Nu se mai pot întoarce la Dumnezeu, ci doar împotriva Lui. Numai așa se explică ofensiva împotriva Mielului (Apocalipsa 17:14). Versetul 14 ne spune laconic că Mielul a biruit și poporul Său de asemenea.

Dacă ar fi să căutăm secretul biruinței în Apocalipsa 17:14, probabil că acesta este cuprins în cuvintele „care sunt cu El”. Aceasta îmi amintește de exclamația lui Eneas, troianul, un personaj al lui Virgilius (70-19 î.Hr.) care a spus „războiul este al meu”. Era un război cu un alt rege italian pentru o tânără prințesă, care, potrivit unor oracole profetice, ar fi trebuit dată în căsătorie lui Eneas, ceea ce a instigat ura lui Turnus. Potrivit Bibliei, biserica-mireasă trebuie să fie a lui Hristos. Prințul întinericului declară război, dar Hristos îi spune bisericii: „Rămâneți cu Mine, războiul este al Meu.” ■



Laurențiu Moț
este as. univ. drd. și
predă Noul Testament
la Institutul Teologic
Adventist.

S-a născut ISUS!

(Matei 1:21 p.p.)

Fiecare cuvânt din coloană trebuie pus în căsuțe, astfel încât să formeze o propoziție (un verset biblic). Căsuțele colorate reprezintă spațiu între cuvinte.

N A Ș T E	V A	U N	P U N E	E A	F I U	N U M E L E	Ș I - I	I S U S	V E I

Găsiți în tabelul de mai jos cuvintele din textul biblic Luca 2:7 – *Și a născut pe Fiul ei, cel întâi născut, L-a înfășat în scutece și L-a culcat într-o iesle...* Colorați-le, apoi memorați versetul.



Alina Chirileanu,
director asistent în
cadrul Departamentu-
lui Copii, Uniunea de
Conferințe.

A	I	N	Ă	S	C	U	T	B	A	J	I
D	F	J	K	Y	Ș	I	R	H	I	P	E
F	I	U	L	O	P	I	L	E	I	O	A
C	H	J	Î	N	T	Â	I	A	V	B	,
T	,	U	I	C	E	L	O	X	H	I	M
D	G	H	N	M	Î	N	F	Ă	Ș	A	T
L	-	A	V	C	X	Z	I	Î	N	K	L
V	J	E	I	Ș	I	J	K	L	,	N	I
S	F	S	C	U	T	E	C	E	J	K	A
E	R	Y	U	I	C	U	L	C	A	T	L
Z	I	E	S	L	E	N	M	.	.	.	D
R	T	L	-	A	Y	J	K	L	K	I	A
X	C	V	Î	N	T	R	-	O	S	E	R

Gânduri de „La mulți ani!”



Marea istoriei se pregătește să înghită acest an, care, asemenea unui râu de munte, în alergarea sa rapidă ne mai acordă un zâmbet înainte să dispară în marea veșniciei. Privind acest râu, care uneori a fost liniștit, cu apă cristalină, altă dată tulburat cu valuri de diferite dimensiuni, observ cu satisfacție acel punct veșnic sigur și neschimbător, care se numește Dumnezeu. Remarc cu recunoștință multele binecuvântări de care am beneficiat, nu din cauza vredniciei noastre, ci datorită bunătății Sale. Este potrivit ca în timp ce ochii noștri cercetează viitorul necunoscut al noului an ce se apropie, mai întâi să ne apropiem cu recunoștință de Domnul: „Doamne Dumnezeule, multe sunt minunile și planurile Tale..., nimeni nu se poate asemana cu Tine (Psalmii 40:5).

Luna decembrie este o mărturie despre scurgerea timpului. Ea ne oferă posibilitatea de a trece în revistă slăbiciunile și rămănerile noastre în urmă în contrast cu credințioșia și bunătatea Stăpânului. Ce bine că El ne mai oferă încă o șansă pentru schimbare, planificare înțeleaptă în vederea realizării planurilor Sale. Ce ne propunem pentru zilele puse la dispoziția noastră din partea Cerului? Ce ne propune Dumnezeu?

Acum, când lumea noastră se apropie de sfârșitul ei, apelul apostolului Pavel este de actualitate: „Vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5:20). Legătura personală cu Dumnezeu, trăită de fiecare credincios, este unica modalitate de a deveni parteneri cu El în cel mai mare proiect. Planul lui Dumnezeu este câștigarea de suflete și este imposibil de realizat fără El.

Stăm sub povara unei lucrări încă neterminate, atât în viața noastră, cât și în lume. „Redeșteptarea adevăratei evlavii este cea mai mare și mai urgentă dintre toate nevoile noastre” (E. G. White, *MS*, vol. 1, p. 121). „A sosit timpul ca o reformă completă să aibă loc. Când se va realiza această reformă, spiritul rugăciunii îl va lua în stăpânire pe fiecare credincios.” (*T/8*, p. 251). „Reforma înseamnă... schimbarea ideilor și teo-

riilor în obiceiuri și fapte” (*SSC*, p. 38). „Iubirea față de Hristos și față de aproapele nostru ne constrânge să pornim în căutarea celor pierduți... Mulți stau la hotarul Împărăției, așteptând numai să fie secerăți.” (*Istoria faptelor apostolilor*, p. 105)

Într-un timp ca acesta, avem datoria să privim cu atenție asupra timpului de har rămas și să ne orânduim bine prioritățile. Inspirația ne oferă modul ideal de a privi lucrurile: „Fie că avem un an înaintea noastră sau cinci, sau zece, trebuie să fim credincioși în lucrul nostru astăzi. Noi trebuie să ne îndeplinim datoriile fiecărei zile cu aceeași credincioșie ca și cum aceea ar fi ultima noastră zi.” (*Our High Calling*, p. 220).

Un autor creștin spunea despre nevoia noastră reală astfel: „Cea mai mare nevoie prezentă a bisericii nu este un program nou, ci o nouă pasiune; nu de a trăi în trecut, ci de a ne angaja în prezent și a avea o viziune pentru viitor; nu de a ne bizui pe efortul uman, ci pe puterea divină. Chemarea la misiune a bisericii de azi nu va fi niciodată adusă la îndeplinire prin folosirea de metode și idei omenești, ci doar prin relația cu Domnul Isus Hristos, care a spus că fără El nu putem face nimic, dar cu El putem face orice lucru (vezi Ioan 15:1-5).”

„Așadar, pe măsură ce mergem înainte, să mergem împreună cu El. Cele mai bune zile ale bisericii se află încă în viitor” (*Revista Ministry*, ianuarie 2011). „Când bisericile noastre devin comunități vii și lucrătoare, atunci, ca răspuns la rugăciunea lor sinceră, vor primi Duhul Sfânt.” (*Timpul și lucrarea*, p. 28)

Urarea mea pentru noul an este ca „Dumnezeu să ne ajute să rămânem pe drumul luminii, să lucrăm cu ochii ațintiți la Isus, conducătorul nostru, și, cu răbdare și stăruință, să mergem înainte pentru câștigarea biruinței”. (*Mărturii*, vol. 9, p. 29) ■



Ernest Szasz,
președinte
Conferinței Transil-
vania de Sud.

Curierul Adventist

Revistă



Site



Facebook



Te poți înscrie pentru a primi gratuit buletin informativ: www.curieruladventist.ro